

the book is owned by kii@geocities.com (member #27);
typed to Word Document by kii@geocities.com;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (05/03/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers>

<http://3gler.home.ml.org>

เปิดชั้นลิ้งไซ

ป.อินทรปาลิต

บำรุงตัวให้เป็นสุขสนุกใจ

เมืองงานในหน้าที่ได้สำเร็จ

ความสุขอยู่ที่ความพอใจ

เมื่อเราได้กรากกรำทำงานประกอบอาชีพของเราอย่างเหน็ดเหนื่อย มนุษย์เราก็ต้องหาความสุขใส่ตน ในยามว่างด้วยวิธีการต่างๆกัน ใครอยากดูละครดู ใครอยากเล่นกล้วยไม้เล่น, ใครอยากเล่นม้าเล่น, ใครอยากมี เมียน้อยมี, ใครอยากเที่ยวชองเที่ยว, ใครไม่อยากฉีดยาก็ต้องฉีดย, บ้างก็ชอบขับรถยนต์เที่ยว ชอบเดินรำ, สะสมเครื่องลายคราม, พระเครื่องกลาง, ฟังยี่เก ต่อต้านคอมมิวนิสต์ เที่ยวเขาดิน ดูลิงดูหมี โดยมากถ้าเป็นผู้ชาย ก็มักจะเล่นกินเหล้ากัน ถ้าเป็นผู้หญิงก็นั่งจับกลุ่มซุบซิบนินทาชาวบ้านและฟัวของตน แต่ถ้าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ก็มักจะใช้เวลาว่างนั่งนับธนบัตร หรือตรวจดูบัญชียอดเงินฝากธนาคารทั้งในและนอกประเทศ รวมความแล้วใครพอใจ จะทำอะไรที่ให้ความสุขแก่ตัวเองได้ก็ชอบทำอย่างนั้น

ความสุขอันเป็นงานที่เราทำในเวลาว่าง เรียกกันว่างานอดิเรก

คณะของเราล้วนแต่เป็นผู้ที่มีเงินอย่างล้นเหลือและทุกคนมีเวลาว่างอย่างเหลือเฟือ จะเล่นอะไรหรือ จะทำอะไรได้ทั้งนั้น บ้าน "พัชรภรณ์" ก็คือสวรรค์ของคณะสี่สหายนั่นเอง

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดเป็นผู้ใหญ่ที่เต็มไปด้วยความเมตตาปราณีต่อเพื่อนมนุษย์ ตลอดจน สัตว์เดรัจฉานท่านทั้งสองมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่าบ้านปลายของชีวิตท่านนั้น ท่านควรจะแสวงหาความสุข ใส่ตนให้มากที่สุดที่จะมากได้

"คุณหญิงคิดว่า อะไรทำให้คุณหญิงมีความสุข" เจ้าคุณถามขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"อ้อ ดิฉันหรือคะ ถ้าหากได้ดำเนินในบ้านตั้งแต่ตื่นนอนจนย่ำค่ำ และถ้าดิฉันมีหมากดิบหน้าผาดๆ กิน และถ้าหากว่าเจ้าคุณไม่พยายามละเมอเข้าห้องอิเล็กทรอนิกส์ บ่อยๆ ละก็มีความสุขที่สุด แทบจะกล่าวได้ว่าโลกนี้เป็นของดิฉันทีเดียว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯหัวเราะหึๆ

"ไม่ใช่อย่างนั้น ไปไหนมาสามวาสองศอกพูดไม่ถูกเรื่องเสียแล้ว ฉันทหมายถึงงานอดิเรกจะคุณหญิง คุณหญิงน่าจะอยากจะทำอะไรหรือทำอะไรบ้าง"

คุณหญิงยิ้ม

"อ้อ ไพซีคะ"

"ว่า..... ไพมันการพนันไม่ใช่งานอดิเรก งานอดิเรกหมายถึงการทำอะไรต่ออะไรที่ให้ความสุข ความเพลิดเพลินแก่เราในยามว่าง"

คุณหญิงวาดพยักหน้าหงึกๆแล้วย้อนถาม

"ก็เจ้าคุณล่ะคะ"

"ฉันนะเธอะ ฉันชอบเลี้ยงสัตว์"

"สัตว์อะไรคะ"

"สัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าทุกชนิด"

"ดีคะ ดิฉันก็ชอบได้บุญดี ดิฉันชอบเลี้ยงนกคะ นกเป็นสัตว์โลกที่สวยงามน่ารักน่าเอ็นดูมาก ไม่ว่าจะ เป็น นกชนิดไหนดิฉันชอบทั้งนั้น เว้นแต่อีแร้งกับนกตะกรุม"

เจ้าคุณประสิทธิ์ชักจูง

"ยังงี้ก็คุยกันไม่สนุกเท่านี้เอง พูตกันไปกันมาก็วกมาที่กระบาลฉัน"

คราวนี้คุณหญิงวาดหัวเราะงอหงาย

"ตายตาย นี่แหละเขาว่าตึกแกกินปูนร้อนท้อง ไร.....ให้แค่นี้ตึกน้ำป้อมปลาแขยงตอดซี่เข้า ดิฉันไม่มีเจตนาเลย รู้อยู่แล้วว่าพัวหัวล้านเจิงเหม่งยังงี้ใครจะกล้าล้อเลียน ที่พูดถึงอีแรงและนกตะกุ่มก็เพราะดิฉันเกลียดมันจริงๆ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ยิ้มแฉ่งๆ

"แต่คนอื่น ๆ แม่วาดชอบ"

"คะ ดิฉันชอบเลี้ยงนกมาก เจ้าคุณล่ะคะ"

ท่านเจ้าคุณลั่นศีรษะ

"ฉันชอบเลี้ยงสัตว์ใหญ่ๆ มากกว่าสัตว์เล็กๆ ที่ชอบมากที่สุดคือหมี เมื่ออาทิตย์ก่อนไปเที่ยวเขาเดินยีนดูหมีเสียตั้งนาน เสือฉันก็ชอบน่ารักดีเหมือนกัน"

เมื่อการสนทนาถูกคอกัน ประมุขของบ้าน 'พัชรภรณ์' ทั้งสองท่านต่างก็เห็นว่าอาณาเขตหลังบ้าน 'พัชรภรณ์' มีเนื้อที่ว่างเปล่าอยู่ประมาณ ๒ ไร่ ควรที่จะจัดสร้างเป็นสวนสัตว์เดรัจฉานขึ้น หาสัตว์ต่างๆ ตั้งแต่สัตว์ใหญ่ เช่นช้าง กระทั่งสัตว์เล็กๆ เช่นกระต่ายมาเลี้ยงไว้ดูเล่น เท่านั้นก็จะทำให้ท่านทั้งสองได้รับความสุขอย่างที่สุด ในเมื่อมีสวนสัตว์อยู่ในบ้าน

เป็นครั้งแรกที่เจ้าคุณกับคุณหญิงวาดจะไรว่าตามกัน ดังนั้นในไม่ช้าเนื้อที่ดินอันว่างเปล่าก็ถูกเนรมิตรเป็นสวนสัตว์ด้วยอำนาจเงินของท่านทั้งสองนั่นเอง

เจ้าคุณประสิทธิ์ จ้างผู้รับเหมาก่อสร้างที่ให้เรียบร้อย สร้างกรงขังสัตว์เล็กและสัตว์ใหญ่ สร้างสระน้ำ สวนดอกไม้ล้อมรั้วลวดหนามกันบริเวณสวนสัตว์เป็นพิเศษสิ้นเงินค่าใช้จ่ายนับแสน หลังจากนั้นท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดก็วิ่งเตนหาซื้อสัตว์เดรัจฉานมาเลี้ยงในสวนสัตว์ของท่าน เริ่มต้นด้วยชะนีและลิงก่อน

ท่านผู้อ่านยอมทราบดีแล้วว่าคณะพรรคสี่สหายของเรามักจะเป็นโรคเอาอย่างกัน มีความพอใจ และรสนิยมต่างๆ เช่นเดียวกัน เมื่อใครคนหนึ่งคิดทำอะไรขึ้นคนอื่น ๆ ก็ต้องทำตาม

เจ้าคุณปัจจุบันิกฯ และ ๔ สหายกับเมียๆ ของเขานึกสนุกขึ้นมาบ้างแล้ว ต่างวิ่งเตนหาซื้อสัตว์มาเลี้ยงและยอมเสียเงินแพงๆ จ้างช่างต่อกรงโดยฝีมือปราณีตและแข็งแรง ดร.ดิเรกโทรเลขติดต่อกับท่านมหาราชฯ จันทกุมารรามซิงก์ ขอประทานอุฐหนึ่งตัว ท่านมหาราชฯผู้เป็นพระสหายของดร.ดิเรก รีบส่งลูกอุฐอายุประมาณ ๓ เดือนมาให้คู่หนึ่งโดยทางเครื่องบินและรับสั่งมาในโทรเลขว่า

ขอส่งอุฐ ๒ ตัวมาให้เธอเป็นของขวัญ อย่างเพิ่งให้มันผสมพันธุ์กัน เพราะมันยังเป็นเด็กมากเกินไป เพิ่งอายุ ๓ เดือนเท่านั้น และเพื่อให้ดำรงคงไว้ซึ่งความเป็นอุฐ อย่าได้ผสมกับสัตว์อื่นเป็นอันขาด เธอต้องการสัตว์ต่างๆ ในอินเดีย ขอให้บอกไปฉันจะส่งมาให้เงินแต่หมู

จันทกุมารรามซิงก์

อุฐ ๒ ตัวเดินทางมาถึงแล้ว และอยู่ในสวนสัตว์ของบ้าน 'พัชรภรณ์' เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ส่งคนขึ้นไปเชียงใหม่ซื้อช้างได้ ๒ เชือกหรือ ๒ ตัว เป็นช้างพังและช้างพลายที่เพิ่งบรรลุนิติภาวะ และเคยมีอะไรๆ ต่อกันตั้งแต่ปีก่อน ช้าง ๒ ตัวเป็นช้างขนาดใหญ่รูปลักษณ์เป็นช้างชั้นดีสวยงามมาก เดินทางมากรุงเทพฯ โดยทางรถไฟ หลังจากนั้นไม่กี่วันเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็มีหมีควายอีก ๒ ตัว

คุณหญิงวาดซื้อนกต่างๆ มาไว้ในสวนสัตว์ของท่านหมดเงินหลายหมื่น ชื่อลิงสุครีพมาตัวหนึ่งศีรษะล้านเลียนเป็นมันแพลลิบ ไม่แตกต่างกับเจ้าคุณทั้งสองเลย ลิงตัวนี้มาอยู่สวนสัตว์ได้สองสามวันมันก็ตายอย่างลึกลับ ซึ่งเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเจ้าคุณปัจจุบันิกฯ เท่านั้นที่รู้ว่าลิงสุครีพตายเพราะอะไร

พล พัชราภรณ์ วิ่งค้นหาซื้อลูกเสือลายพาดกลอนมาตัวหนึ่ง และเสียดำขนาด ๔ คอกอีกหนึ่งตัว อาเสี้ยกิมหงวนโทรเลขติดต่อกับสวนสัตว์ที่ลอนดอนสั่งซื้อสิงห์โตมาตัวหนึ่งขนาดเท่าม้าเทศใหญ่กว่าสิงห์โต ออสเตรเลียที่เขาดินมาก เพราะเป็นสิงห์โตแท้ๆไม่ใช่ลูกผสม ความมั่งมีของกิมหงวนสามารถบรรดลให้สิงห์โตตัวนี้ เดินทางจากประเทศอังกฤษมาเมืองไทยโดยเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ซึ่งเข้ามาเป็นพิเศษ

เจ้าแก้วได้เสื่อปลามาตัวหนึ่งโดยไม่มีใครทราบว่าเขามาจากไหน และไม่ซำก็ได้กึ่งกำยักษ์มาอีกตัวหนึ่ง นันทาซื้อสิงมา ๒ ตัว ประภาได้หงส์มาหนึ่งคู่ลอยฟ่องอยู่ในสระตลอดวัน ประไพซื้อลูกหมามา ๔ ตัว แต่คุณหญิงวาดไม่ยอมรับลูกหมา ๔ ตัวนี้ไว้ในสวนสัตว์ของท่าน ท่านชี้แจงให้ฟังว่าหมามีอยู่เกลื่อนกลาด ทุกถนนหนทาง เพราะทางเทศบาลไม่ได้ทำการปราบหมา ทั้งหมาและซำหมามีอยู่ทุกหนทุกแห่งเดินหลีกไม่พ้น

ประไพวิ่งเต้นซื้อนกตระกูลมาตัวหนึ่ง แต่มาถึงบ้านเจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นเข้าก็ตีด้วยไม้ตะพดทีเดียว คอหักตาย มีหน้าซำท่านยังไล่เตะประไพวิ่งหนีล้มลุกคลุกคลาน คณะพรรคสี่สหายของเราต่างแสวงหาสัตว์ต่างๆ มาเลี้ยง แล้วประไพก็ได้นกยูงมาคู่หนึ่งลำแพนได้สวยงาม นवलลอซื้อกระจงและนางเห็นมาอย่างละตัว

คุณหญิงวาดต้องการให้สวนสัตว์ของท่านมีสัตว์มากๆ จึงส่งข้อความไปลงประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ

สวนสัตว์ 'พัชราภรณ์'

รับซื้อสัตว์ป่าทุกชนิดให้ราคาแพงมาก

โดยเฉพาะต้องการแรดกับยีราฟและฮิปโปโปเตมัส

โปรดติดต่อได้ที่บ้าน 'พัชราภรณ์' พญาไท

ความมั่งมีของคณะพรรคสี่สหายทำให้สวนสัตว์ที่เขาดินวนาและของเอกชนชบเขาไปตามกัน คุณหญิงวาดเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าชมสวนสัตว์ของท่านตลอดวันโดยไม่เก็บค่าผ่านประตู แต่มีเงื่อนไขว่า ห้ามไม่ให้ยั่วเย้าซำปาสัตว์และห้ามไม่ให้ถ่ายอุจจาระและปัสสาวะในบริเวณสวนสัตว์ หรือในบ้าน 'พัชราภรณ์'

"อัยกร" คุณหญิงวาดกล่าวกับหลานชายของท่านในเย็นวันหนึ่ง "ใครๆ เขาหาสัตว์ต่างๆมาเลี้ยง แกคนเดียวที่เพิกเฉยไม่หาสัตว์อะไรมาบ้างเลย"

นิกรหัวเราะ

"ผมเลี้ยงนกกระจอกแล้วนี่ครับ บินอยู่ออกเต็มบ้านนั้น...ดูสิครับเยอะเยอะไป อาหารการกินไม่ต้องไปสนใจ กับมัน มันต้องช่วยตัวมันเองได้"

คุณหญิงค้อนควีบ

"แกละก้อพูดอะไรเป็นเล่นเสมอ หาสัตว์มาเลี้ยงบ้างซิไว้ย สวนสัตว์ของเราจะได้ครึกครื้นขึ้นอีก"

คราวนี้นายจอมทะเล้นพูดอย่างเป็นการเป็นงาน

"ผมกำลังวิ่งค้นหาซื้อจรเข้อยู่ครับ"

คุณหญิงวาดลืมนตาโพล่ง

"หา จรเข้อะไร เออ...เข้าที่ตีเหมือนกัน สวนสัตว์ของเราควรจะมีจรเข้ไว้ในคนชม แล้วเมื่อไรจะได้มาล่ะ"

"พຽ່ງนี้ได้ครับ แต่มันยังเล็กมาก เพื่อนของผมคนหนึ่งอยู่ทางพระโขนงเขาจะให้ผมครับ เขาบอกว่ามันลอย อยู่ในคลองหน้าบ้านเขาเลยจับเอาไว้เลี้ยงมันมาหลายวันแล้ว"

"เออ เอามาเถอะหลาน ลูกจรเข้จะเลี้ยงไว้ไม่เท่าไรก็โต"

"ครับ พຽ່ງนี้ผมจะเอามา แล้วก็ในเร็วๆ นี้ผมจะได้กวางอีก ๒ ตัว"

คุณหญิงวาดยิ้มให้หลานชายของท่าน

"เราต้องช่วยกันหาสัตว์แปลกๆมาเลี้ยงให้มากที่สุด ถ้าหากมีสัตว์น้อยเกินไปคนเขาจะหาว่าสวนสัตว์ของเรา เป็นสวนสัตว์เฮงชวย แกพยายามหาหน่อยซินะ อานะอย่าได้มำลายกับยีราฟเหลือเกิน"

กระดิ่งทองทำคายน

"ถ้ายังงั้นเห็นจะต้องเดินทางไปอาฟริกาละครับ ผมคิดว่าสัตว์แปลกๆ ในเมืองไทยเรามีถมเถไป เช่น ตัวสมเล็ด, กระทิง, ละมั่ง, เลียงผา เอาเถอะครับ เอาไว้วางๆ ผมจะไปขโมยสัตว์ต่างๆ ที่สวนสัตว์เขาดินวนาให้ เอารถโกดังไปขนเป็นกรงๆ เชียวครับ"

ตอนบ่ายวันรุ่งขึ้น

ขณะที่คณะพรรค ๔ สหายนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ในห้องโถง นิกร การุณวงศ์ ก็ขับรถบูติกเก็งสีฟ้า เข้ามาในบ้าน 'พัชรภรณ์' และตรงมาหยุดที่หน้าตึก

นายจอมทะเล้นเปิดประตูก้าวลงมาจากรถ ร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้วเสียงลั่น

"แห้ว! แห้วไว้อย! อ้ายแห้ว!"

เจ้าแห้วรีบกระวีกระวาดออกมาจากห้องโถงลงบันไดเข้ามาหยุดยืนข้างรถ นิกรชี้มือไปที่หลังรถ

"ข้าได้ลูกจรเข้ามาตัวหนึ่งอยู่ในลังไม้ฉำฉำนั่นแหละ ช่วยยกเอาขึ้นไปอวดพวกเราน้อยไว้อย"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานตัวผู้หรือตัวเมียครับ"

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน เอ็งจะถามหาหอกอะไรนะ บอกให้ยกขึ้นไปบนตึกเอ็งก็ทำตามคำสั่งข้าก็แล้วกัน"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานถ้าเป็นจรเข้ตัวเมีย รับประทานผมเอาแบกขึ้นไปก็ช่วยเท่านั้นเอง รับประทานคุณพระคุณเจ้า เลื่อมหมด" พุดจบเจ้าแห้วก็เปิดประตูตอนหลังรถออก ยกลังไม้ฉำฉาขนาดกลางออกมา

นิกรเดินนำหน้าพาเจ้าแห้วขึ้นบันไดตึกเลยเข้าไปในห้องโถง คณะพรรค ๔ สหายพากันมองนิกรเป็นตาเดียว

"เฮ้! ดร.ดิเรกร้องลั่น "ว้อท อีส แด็ท?"

นิกรบอกให้เจ้าแห้ววางลังไม้ฉำฉาลงกลางห้องแล้วหันมาพูดกับนายแพทย์หนุ่มด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

"ลูกจรเข้"

ดร.ดิเรกทำหน้าตื่น ยกมือตบป่าเสี้ยหงวนเบาๆ

"ฝรั่งไม่เข้าใจ จรเข้...ยูช่วยแปลเป็นภาษาอังกฤษทีเถอะวะ"

เสี้ยหงวนถอนหายใจหนักๆ

"แกไม่รู้จักจรเข้จริงๆ หรือวะ"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

"นี่ก็ไม่ออก จรเข้ภาษาอังกฤษว่ายังงัยล่ะ"

"อิท อีส เอ เจราซ้อ" กิมหงวนพูดหน้าตาเฉย

คราวนี้ ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

"เจราซ้อ...จรเข้...โอ...โอโนๆ รู้จักแล้ว เคยเห็นที่สระวัดสามปลื้มบ่อยๆ ที่เขาดินก็มี"

เจ้าคุณปัจจนิกยกกล่าวถามนิกร

"ได้มาจากไหนละ เปิดลังให้ดูซิ"

"ดูซิครับ นำรักจิ้ง ตัวยาวประมาณศอกคืบเท่านั้น ยังเล็กมากครับ เพื่อนที่พระโขนงเขาให้ผม"

ทุกคนลุกขึ้นเดินเข้ามาห้อมล้อมลังไม้ฉำฉาพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจแจ นิกรค่อยๆ เปิดฝาลังขึ้น คณะพรรค ๔ สหายสอ่ดั่งเลือกไปตามกัน เมื่อแลเห็นลูกสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่งซึ่งมีรูปลักษณ์คล้ายกับจรเข้

มันนอนทำตาปริบๆ นิ่งเฉย แลบลิ้นสองแฉกพลับๆ ปลายหางของมันมีสีสีแดง คุณหญิงวาดมือเท้าอ่อน เหมือนกับจะเป็นลม

"โอ๊ย...กูตายแน่"

นิกรอมยิ้ม

"ยังไม่ตายหรือครับ ถูกรถเขายามาตั้งแต่พระโขนง มันคงอ่อนเพลียเลยนอนนิ่งเฉย โถ...พ่อคุณแลบลิ้นใหญ่ ถ้าจะหิวโอเลี้ยง"

"อ้ายกร!" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตะโกนสุดเสียง "จรเข้ตะหวักตะบวยอะไรกันวะมีลัน แล้วก็...อู๊ย...หางแดง ชะด้วย"

นิกรชักจิว

"แล้วกัน คนหรือสัตว์ทุกชนิดก็ต้องมีลันด้วยกันทั้งนั้น โอ้...คุณพ่อแก่จนปานนี้แล้วไม่รู้จักจรเข้"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กลืนน้ำลายเอือก พุดเสริมขึ้นทันที

"เร็ว อ้ายกร รีบเอาออกไปตั้งนอกบ้านช้าเดี๋ยวนี้อันที่ความพินาคฉิบหายจะเกิดแก่พวกเรา"

"อ๊ะ" นิกรอุทาน "เอาอะไรมาพูดครับ เลี้ยงจรเข้ไม่ฉิบหายหรือครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้างแล้วหันมาทางเมียรักของท่าน

"บอกเจ้ากรรมันหน้อยคุณหญิงว่า อ้ายลันสองแดงหางแดงในล้งไม้ฉำฉำนี่นะ ไม่ใช่จรเข้ตามที่มันเข้าใจ หรือ"

คุณหญิงวาดหน้าซีดเผือด ท่านแม่ปากแน่น ละสายตาจากจรเข้ของนิกรค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองดู หลานชายจอมทะเล้นของท่าน

"อ้ายกร นี่มันไม่ใช่จรเข้โว้ย"

"ฮ่า" นิกรเอ็ดตะโร "ผมไม่ใช่เด็กอมมืออะครับ สัตว์น้ำปากแหลมๆ หางยาวๆ อย่างนี้ถ้าไม่ใช่จรเข้ แล้วจะเรียกมันว่าอย่างไร"

พล พัชราภรณ์ เดินเข้ามายกมือจับแขนนิกรพาเดินไปทางประตูห้องสมุดก้มลงกระซิบบอกนิกร

"แกรู้จักเหี้ยไหม?"

นิกรสะดุ้งโหยง เย็นวาบไปทั้งตัว แล้วสั่นศีรษะ

"ไม่รู้จักหรือ"

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึๆ

"ในล้งของแกนั่นแหละลูกเหี้ย ไม่ใช่ลูจกรเข้"

"เหี้ย!" นิกรตะโกนสุดเสียง "ตายแล้ว ถ้ายังงั้นกันถูกเพื่อนต้มแน่ หลอกให้กันเอาตัวอ้ายนี้มาบ้าน โดยบอกว่าเป็นลูจกรเข้ ตาย...ตายแน่ๆ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดลั่น

"ยังจะรำไรอยู่อีก รีบเอาออกไปตั้งนอกบ้านโว้ย เอาออกไปเสียเร็วๆ สัตว์อัปรีชอย่างนี้ใครเขายอมให้เข้า บ้านเขาบ้าง"

นิกรเพิ่งรู้ความจริงเดี๋ยวนี้นี้ว่า ลูจกรเข้ที่เอามาคือลูกเหี้ย สัตว์เลื้อยคลานสะเทินน้ำสะเทินบกชนิดหนึ่งที่คนไทยถือว่าเป็นสัตว์ที่น่าโศครายภัยพิบัติมาสู่ ถ้าเข้าบ้านไหนบ้านนั้นเป็นชวยเด็ดขาด ต้องทำพิธีปัดรังควานกัน เป็นงานใหญ่

นายจอมทะเล้นทำหน้าชอบกล เดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขา

"เอ...ซักสงสัยเสียแล้วแฮะ"

ดร.ดิเรกยกมือชี้แขนนิกร

"อย่าสงสัยอะไรอีกเลย นี่แหละเหี้ย...เหี้ย ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ไม่ใช่ลูผสมหรือพันธุ์ทาง"

นิกรถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง ค่อยๆ หันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ้ย...แบกล้งนี่เอาออกไปตั้งนอกถนนหน้าบ้านโว้ย"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานความจริง คุณนิกรก็เป็นคนฉลาด รับประทานไม่น่าเชื่อเลยครับที่คุณไม่รู้จักตัวพันนี้"

นิกรชักจิว

"อูวะ ข้าไม่ใช่เหี้ยนี่หว่าจะได้รู้จักเหี้ย"

คณะพรรค ๔ สหายสะดุ้งเฮือก เหมือนถูกเข็มแทง

"อ้ายนิกร" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสียงดูๆ "จะพุดจะจาะอะไรละก่อประหยัดคำไว้เสียบ้างไวย คนที่รู้จักตัวพันนี้ไม่จำเป็นจะต้องเคยเป็นตัวพันนี้" แล้วท่านก็พยักหน้ากับเจ้าแห้ว "เอาไป อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วแบกถังเหยี่ยวเดินออกไปจากห้องโถง ทุกคนทำหน้าที่เหยี่ยวไปตามกัน ส่วนนิกรหัวเราะหึๆ

"อันที่จริงเราถือกันไปเอง เหยี่ยวเป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง จำพวกตะกวดหรือจระเข้ ถ้าไม่ถือเราเลี้ยงไว้ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ผมมองไม่เห็นเลยว่าสัตว์ชนิดนี้มันเลวทรามต่ำช้าตรงไหน ไม่เคยทำอะไรให้ใครเดือดร้อน ไม่เคยคอร์รัปชั่นหรือกระทำทุจริตใดๆ เป็นสัตว์เลื้อยคลานก็ทำมาหากินไปตามประสาสัตว์ เอ้อ...หัวอกเหยี่ยว ไม่มีใครเห็นหากคนเกลียดกลัวมันโดยไม่มีเหตุผล ส่วนมนุษย์ที่เลวยิ่งกว่าเหยี่ยวแต่มีเงินใครๆ ก็ยกย่องเคารพนับถือ ทั้งๆ ที่มันใช้ตำแหน่งและหน้าที่คอร์รัปชั่น เบ่ง และข่มขู่ประชาชน ใช้อำนาจเป็นธรรม กอบโกยเงินเข้ากระเป่าทุกวิถีทางที่ถูกที่ควร มนุษย์จำพวกนี้เราน่าจะเกลียดกลัวให้ยิ่งกว่าเหยี่ยวเป็นไหนๆ"

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

"แกไม่รู้จริงๆ หรือวะกร"

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้งๆ

"ถ้ารู้จะเอามาหาหอกอะไรละ กันนี้กว่าลูกจระเข้"

ทุกๆคนอดหัวเราะไม่ได้ คุณหญิงวาดพุดขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"นี่เห็นจะต้องนิมนต์พระมาสวดมนต์เย็น และฉันเข้า ปายอาจจะมีโชคร้ายดีไม่ตีบုပ်บับเจ้าคุณอาจเป็นลม ซื่อตายก็ต้องเสียเงินทำศพกันเท่านั้นเอง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลืมตาโพล่ง

"คุณหญิงนะซีตาย หนอยแน่ อยู่ดีๆมาแข่งกัน"

"อื้อย ใครเขาไปแข่งอะไรละ ดิฉันอุปมาให้ฟังต่างหาก เจ้าคุณจำไม่ได้หรือเมื่อครั้งเจ้าคุณเป็นอธิบดีผู้พิพากษาอยู่พิษณุโลก เหยี่ยวขึ้นบ้านหลวงพิทักษ์ฯ หลังจาก ๓ วันหลวงพิทักษ์ฯ เป็นกาฬโรคตาย ต่อมาอีกอาทิตย์เดียวเมียหลวงพิทักษ์ฯ เป็นลมตายไปอีกคนหนึ่ง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชักใจไม่ดี หันมาทำตาเขียวกับหลานภรรยาของท่าน แต่ก่อนที่ท่านจะพุดว่าอะไร ดร.ดิเรก ก็เอ่ยขึ้น

"ที่อินเดียถือกันว่า เหยี่ยวเป็นสัตว์ที่นำโรคภัยมาสู่ ครั้งหนึ่งเหยี่ยวตัวหนึ่งเส็ดลอดผ่านยามรักษาการณ์เข้าไปในวังของท่านมหารามซิงก์ พวกมหาดเล็กช่วยกันตีตาย แต่แล้วพอรุ่งขึ้นท่านมหารามซิงก์สิ้นชีพตักษัยเพราะเส้นโลหิตในสมองแตก"

กิมหงวนยกเท้าเหยียดลูกแปกถูกกันนายแพทย์หนุ่มดั่งปลัก "ไม่ว่าใครเขาจะคุยเรื่องอะไรกัน แกเป็นต้องมีเรื่องมหารามซิงก์เข้ามาแทรกเสมอ เหยี่ยวนี่นะไม่มีความหมายอะไรสำหรับคนจีนเลย นอกจากเป็นอาหารที่ไอซารสคนจีนส่วนมากชอบกิน คนไทยเกลียดและกลัวโดยไม่มีเหตุผลจริงอย่างที่อ้ายกรมันพุด"

นิกรยิ้มแป้น

"ก็นั่นละซี ช่างไม่เห็นหัวอกเหยี่ยวบ้างเลย"

เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเฉิบๆ เข้ามาในห้อง เจ้าคุณบึ้งจันึกฯ กล่าวถามทันที

"เอาไปทิ้งที่ไหนวะอ้ายแห้ว"

"รับประทานไม่ได้เอาไปทิ้งหรือครับ กระผมเอาไปเสนอขายเจ๊กโก รับประทานได้เงินมา ๒๐ บาท"

กิมหงวนหัวเราะ

"นั่นปะไร อ้ายโกแกงกินแน่ เนื้อเหยี่ยวเขาว่าอร่อยกว่าเนื้อไก่มากมายนัก"

คุณหญิงวาดทำท่าเหมือนกับจะอาเจียน

"พอไวย อัยยอธบายต่อไปเลย คลื่นไส้" พุดจบท่านก็หันมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชวนลงไปสวนสัตว์ของท่าน

คณะพรรค ๔ สหายเดินตามไปด้วย

สวนสัตว์ของเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ฯ ที่บ้าน "พัชรภรณ์" มีสัตว์ต่างๆ เพิ่มจำนวนขึ้นตามลำดับ คณะพรรค ๔ สหายต่างพยายามวิ่งค้นหาซื้อสัตว์แปลกๆ มาเลี้ยง จนเป็นที่เลื่องลือกันไปว่าสวนสัตว์ "พัชรภรณ์" เป็นสวนสัตว์ที่มีสัตว์ต่างๆ ดีกว่าเขาดินวนาเสียอีก ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนน้อยกว่าก็ตาม

ประชาชนพากันมาชมอย่างอุ้นหนาฟาดังตลอดวัน ๔ สหายไม่เป็นอันทำการงานอะไรแล้ว เพราะมัวแต่ สนใจกับสัตว์เลี้ยงของเขา อาเสี่ยก็มทงของเรามีสัตว์ประหลาดมากกว่าเพื่อน บรรดาพรรคพวกมิตรสหาย ของอาเสี่ยได้เอื้อเพื่อส่งสัตว์มาให้ เป็นต้นว่าบักซ์ที่ธารโตจังหวัดยะลา ตัวใหญ่ขนาดชามกาลามังใบใหญ่ กิ่งก่ายักษ์ตัวขนาดลูกจระเข้เชื่องๆ นอกจากนี้อาเสี่ยยังได้งูหลามตัวยาวประมาณ ๖ เมตร ใหญ่ขนาดเสาเรือน ซึ่งสามารถกินคนได้อย่างสบาย

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้จรเข้ามา ๒ ตัว คุณหญิงวาดได้นกประหลาดมาตัวหนึ่ง ชื่อกาพิภษิตัวใหญ่ขนาดท่าน หน้าตาคล้ายกับคนป่า นกตัวนี้เองทำให้ประชาชนแตกตื่นพากันมาเนืองแน่นตลอดวัน

สัตว์ทุกชนิดมีป้ายบอกชื่อตลอดจนถิ่นฐานที่ได้มา สวนสัตว์ "พัชรภรณ์" เป็นสวนสัตว์ที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สัตว์ทุกตัวทุกชนิดได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี มีอาหารการกินเหลือเฟือ ไม่ใช่เลี้ยงแบบเฮงชวย ปล่อยให้อดๆอยากๆ

ทุกคนในคณะพรรค ๔ สหายมีความสามารถหาสัตว์ต่างๆ มาเพิ่มเติมจำนวนขึ้น เว้นแต่นิกรคนเดียว เท่านั้นที่ไม่สนใจในเรื่องนี้ เมื่อถูกคณะพรรคพวกต่อว่านิกรก็รับรองว่าเขาจะหาสัตว์ที่ประหลาดที่สุดมาไว้ใน สวนสัตว์ในเร็ววันนี้

แล้วตอนสายวันหนึ่ง นายจอมทะเล้นก็นำสัตว์ประหลาด ๒ ตัวมาที่บ้าน "พัชรภรณ์" ความจริง มันก็เป็นสัตว์ธรรมดาไม่ประหลาดอะไร แต่พฤติกรรมของสัตว์ทั้ง ๒ ผิดธรรมชาติธรรมดาและไม่น่าจะเป็นไปได้ สัตว์ของนิกร ๒ ตัวนี้ก็คือ ลิงเสนตัวหนึ่งและเปิดธรรมดาตัวหนึ่ง

เมื่อนิกรอุ้มเปิดตัวผู้ และลิงตัวเมียเข้ามาภายในบริเวณสวนสัตว์อันกว้างขวาง คณะพรรค ๔ สหาย พร้อมด้วยเมียๆ ของเขาได้อยู่กันพร้อมหน้า ยืนรวมกลุ่มกันที่หน้ากรงลิงที่โต นิกรเดินตรงเข้ามาหา ใครต่อใคร พากันมองดูเขาเป็นตาเดียว แล้วเสียงหัวเราะคิกคักก็ดังขึ้น

"อ้ายกร" คุณหญิงวาดพูดยิ้มๆ "นั่นแกไปซื้อเปิดกับลิงมาทำไมวะ ลิงที่สวนสัตว์ของเรามีตั้ง ๒๐ ตัวแล้ว แล้วก็เปิดนะมันไม่เหมาะจะเอามาเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์เลย"

นิกรค้อนคุณหญิงวาดควับ

"ถูกละครับ ลิงกับเปิดนะผมไปไม่มีความหมายอะไรเลย แต่ลิงตัวนี้เป็นลิงประหลาดที่สุดในโลก และเปิดตัวนี้ก็เป็นเปิดพิเศษไม่ใช่เปิดธรรมดา"

เสี่ยทงหวนหัวเราะก๊าก

"วิเศษมาก ต้มข้าวต้มเปิดกินเสียคืนนี้เป็นยังไง ให้อ้ายแห้วมันจัดการ"

นิกรลืมนตาโพลง

"หน้อย แกรู้ไหมว่าเปิดตัวนี้ราคาถึงหมื่นบาท"

คราวนี้ เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว เหมือนกับได้ฟังเรื่องชวนหัวจี๋เส้นขนาดหนัก

พลว่า "หมื่นบาทเชียวหรืออ้ายกร มันไซ่ออกมาเป็นทองคำหรืออย่างไร ฮะ ฮะ ตัวละหมื่นบาท ฤษ..."

นิกรชักฉิว ค่อยๆวางเปิดของเขาลงบนพื้นดิน มันยืนสบัดกันไปมา แล้วเดินเตาะเตาะเหมือนกับเด็กสอเดิน นันทายิ้มให้น้องชายของหล่อน

"เปิดของแกมันรู้จักภาษาคนหรือยังงัย ถึงได้แพงนัก"

นิกรตอบพี่สาวของเขาอย่างเคื่องๆ

"อย่าพูดเป็นเชิงเยาะเย้ยกันเลยนา ถ้ามันไม่วิเศษจริง คนอย่างนายนิกรคงไม่ยอมเสียเงินตั้งหมื่นบาท ซื้อมาหรือก ฉันทจะบอกให้พี่นั้น เปิดของฉันทวันนี้ซันได้เหมือนเสียงไก่ไม่มีผิด ไม่เชื่อจะให้มันซันให้ดูเดี๋ยวนี้เลยก็ได้"

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหาย ต่างเริ่มสนใจกับเปิดของนิกรทันที เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"เออ ชอบกลไวย ไทลองให้มันซันให้อาฟังซิวะ ถ้ามันซันได้เหมือนไก่ก็นับว่ามันประหลาดที่สุด"

นิกรเดินเข้าไปหาเบ็ดของเขา ผูกย้ายจ่อไว้กับต้นไม้ต้นหนึ่ง เบ็ดร่องก้ำๆ เดินหนีนิกร นายจอมทะเล้น
ไล่กวตตะครุบมันได้ เขาทรุดตัวนั่งลงยกมือลูบหลังมันเบาๆ

"เฮ้...ย้ายน้องชาย ขึ้นให้ฟังหน่อยเถอะวะ พวกเราจะได้ชูชกแก"

เจ้าเบ็ดเหมือนกับฟังภาษาคนรู้เรื่อง มันตีปีกพ้อๆ แล้วยัดคอขึ้นชั้นเสียงเจื้อยแจ้วราวกับไก่

"อู...อู...อู..."

คณะพรรค ๔ สหายตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน ต่างพากันเข้ามาห้อมล้อมมองดูเบ็ดตัวนี้ด้วยความสนใจยิ่ง
นิกรลุกขึ้นยืนยิ้มให้พรรคพวกของเขา

"โง่...เห็นหรือยังว่าเบ็ดตัวนี้เป็นเบ็ดพิเศษ สามารถชนได้เหมือนอย่างไก่ไม่มีผิด กันอ่อนวอนขอซื้อ
จากเจ้าของแทบแย้

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจตั้งขึ้นทันที เจ้าคุณปัจจุบันฯ แปลกใจกว่าคนอื่นๆ ท่านมองดูเบ็ดของนิกร
ด้วยความเลื่อมใส

"อือ...ไม่เลวไว้ยกร" ท่านเจ้าคุณพูดเสียงหัวเราะ "เบ็ดตัวนี้มีมันชันทั้งวันหรืออย่างไร หรือว่านานๆ ชนที"

"ชนได้ตลอดวันครับ แต่ว่าขณะนี้มันยังเหนื่อยและอ่อนเพลียมาก เบ็ดกับลิงตัวนี้แหละครับจะทำให้
สวนสัตว์ของเราครึกครื้นที่สุด"

คณะพรรค ๔ สหายต่างหันไปมองดูลิงเสน ซึ่งกำลังแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกล้อเจ้าแห้วตามสัญชาติของลิง

"แล้วลิงตัวนั้นล่ะ..." ประไพกล่าวถามขึ้น

"อ้อ ๕,๐๐๐ บาท"

ประไพยกมือทาบอก

"ตายตาย ตั้ง ๕,๐๐๐ บาท ซื้อเอามาทำไมไม่รู้"

นิกรหัวเราะ

"ถูกละ ถ้ามันเป็นลิงธรรมดาราคาของมันอย่างแพงก็ ๒๐๐ บาท นี่มันลิงพิเศษรู้ไหม นั่งลิงตัวนี้ใช้ได้
เหมือนเบ็ดหรือไก่และไข่ตกเสียด้วย ไข่เข้าไข่เย็นวันละ ๒ ฟอง ต่อไปพวกเราไม่จำเป็นจะต้องเสียเงินซื้อไข่ไก่แล้ว
ถ้าเราบำรุงลิงตัวนี้ให้มีสุขภาพดี มันจะไข่ถึงวันละ ๔ ฟอง ลวกกินบ้าง ทอดไข่ดาวกินบ้าง สบายไปเลย"

พล พัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

"ลิงอะไรกันวะไข่ได้"

นิกรทำตาเขียว

"แกไม่เห็น แกไม่รู้อย่าพูดขัดคอหน่อยเลยวะ เดียวก็เกิดเตะปากกันขึ้นเท่านั้นเอง ขอให้แกพึงรู้ไว้
เถอะว่า บัดนี้กันได้เป็นเจ้าของสัตว์ประหลาดที่สุดในโลก แกอย่าลืมนะ สมัยนี้นะ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้มันมักจะ
เป็นไปได้เสมอ คนโบราณเขามักจะพูดกันว่าเชื่อไม่ได้เหมือนกับเบ็ดชันลิงไข่ เดียวนี้มันเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว
เบ็ดของกันชนได้ และลิงของกันสามารถไข่ได้"

"เบ็ดชันลิงไข่..." คุณหญิงวาดคราง แล้วหันมาถาม ดร.ดิเรก "เป็นไงพอดีเรก เบ็ดชันเราพอจะเชื่อได้
เพราะเมื่อกี้เราได้ยินมันชนแล้ว แต่ลิงไข่เธอเคยได้ยินได้ฟังมาบ้างไหม"

"โน" ดร. ดิเรกพูดเสียงหนักๆ "ลิงเป็นสัตว์จำพวกเลี้ยงลูกด้วยนม สัตว์ ๔ เท้าและสัตว์ที่เลี้ยงลูก
ด้วยนมที่ตั้งท้องเหมือนมนุษย์ไม่มีการไข่ สัตว์ที่ไข่ต้องเป็นสัตว์เลื้อยคลาน คือสัตว์จำพวกสันหลังชานานกับพื้นดิน
หรือนกต่างๆ ง่า-แต่ว่า อัยการมันพูดมีเหตุผลเหมือนกันครับ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้มันมักจะเป็นไปได้เสมอในยุค
ปรมาณูเช่นนี้ ท่านมหาราชชาจันทรกุมารท่านเคยจดหมายมาเล่าให้ผมฟังเมื่อเร็วๆ นี้ว่ากวางของพระองค์ตัวหนึ่ง
สามารถไข่ได้เหมือนกับเบ็ดไก่และไข่ครึ่งหนึ่งถึง ๕-๖ ฟอง บางทีลิงของอัยการตัวนี้อาจจะไข่ได้"

แมงามทั้ง ๔ หัวเราะคิกคักไปตามกัน ประไพกล่าวถามนิกรอย่างขบขัน

"ลิงตัวนี้นะตัวผู้หรือตัวเมียคะ"

นิกรสะดุ้งโหยง

"ตัวเมียจ๊ะ แหม-เชอจริง ตัวผู้มันจะไข่ได้เอะ" ประไพค้อนควับ

"ใครจะไปรู้ละ ตามธรรมชาติไขมันไขได้เมื่อไรกัน"

นิกร "แต่สิ่งตัวนี้ไขได้แน่ ไขของมันขนาดไขเปิดเรานี่เอง เจ้าของเขารับรองว่าไขลิงกินอร่อยกว่าไขเปิดมากมายนัก แล้วก็จะให้พทอดลองกินไขลิงดูสักฟอง ลวกกินอย่างไขไก่ก็ได้ สองลูกเท่านั้นอิ่มดีเลย"

ประไพสั่นศีรษะ

"ไฟไม่ทานละคะ เกิดจากท้องพ้อท้องแม่ไม่เคยกินไขลิงหรือ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอื้อมมือเขี่ยแขนนิกร

"มันไขโดยไม่ต้องผสมพันธุ์กับตัวผู้ยังงั้นหรือ" นิกรพยักหน้า

"ครับ ผสมพันธุ์ก็ได้ หรือไม่ต้องผสมก็ได้ เรียกว่าไขลมเหมือนกับเปิดนั่นแหละครับ"

พลพุดเสริมขึ้นอย่างขบขัน

"ถ้ายังงั้นลองเอาเปิดกับลิงคู่นี้ผสมพันธุ์กัน ถ้าจะเข้าที่มาก มีลูกออกมาคงขายได้ราคาแพง หรือไม่เอาลิงของแกไปผสมกับอูฐเจ้าดีเร"

นายแพทย์หนุ่มสะดุ้งเฮือก

"โน่นๆๆ ที่นี้เป็นสวนสัตว์ไม่ใช่สถานีผสมพันธุ์สัตว์ ลิงก็ต้องผสมกับลิง และอูฐก็ต้องผสมกับอูฐ สัตว์มันไม่ยอมผสมพันธุ์อะไรเหมือนอย่างคนหรือ คนเขาไม่ถือ เป็นคนไทยมีผิวฝรั่งหรือคนแจ็กยังได้หรือไม่มีเมียแหม่มยังได้"

ทุกคนหัวเราะครืน บัดนี้คณะพรรค ๔ สหายต่างเลื่อมใสกับเปิดและลิงวิเศษของนิกรแล้ว นิกรรับรองว่าฟรุ้งนี้เข้าลิงของเขาจะไขหนึ่งฟอง และหลังจากไขมันจะร้องกระต๊ากๆ เหมือนกับไก่ด้วย

นิกรนำลิงเสนไปขังไว้ที่กรงขังสัตว์กรงหนึ่ง ลังเจ้าแห้วให้จัดทำรังไว้ให้มันไข ส่วนเปิดของเขานิกรนำไปขังไว้รวมกับหงส์ ๒ ตัว เพื่อเปิดโอกาสให้มันได้ว่ายน้ำเล่น

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่นายจอมทะเล้นตื่นนอนแต่เช้าตรู่อาบน้ำแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ก็ลงมาเดินเล่นในสวนสัตว์หลังบ้าน นายจอมทะเล้นแลเห็นคนใช้ในบ้าน "พัชราภรณ์" กำลังช่วยกันแจกอาหารให้พวกสัตว์ต่างๆ ที่ขังไว้ เจ้าสิงห์โตส่งเสียงคำรามลั่นพอใจที่ได้กินเนื้อสดที่เจ้าแห้วโยนเข้าไปให้มันในกรง

นิกรเดินตรงเข้ามาทางกรงสิงห์โตและเสือ พอเจ้าแห้วหันมาเห็นเข้าเขาก็ก๊วกมือเรียก เจ้าแห้วรีบพ่นน้ำในถังเข้าไปในอ่างน้ำในกรงสิงห์โต แล้วก็วางถังลงแผ่นแผ่นลวลลงมาจากกรงสิงห์โต เดินเข้ามาหานายจอมทะเล้น

"อือ ขยันจริงนะแก"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานเป็นซี่ข้าท่านก็ต้องขยันละครับ"

นิกรยกมือจับแขนเจ้าแห้วแล้วพูดยิ้มๆ

"อ้ายแห้ว เอ็งอยากได้เงินใช้ไหมวะ"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

"แหม-รับประทานล้อเล่นแต่เช้าเชียวนะครับ"

"เปล่า ไม่ใช่ล้อข้าพูดจริงๆ ถ้าเอ็งช่วยเหลืออะไรข้าบ้าง ข้าจะให้รางวัลเอ็ง ๑,๐๐๐ บาท"

เจ้าแห้วลืมนตาโพล่งใจเด่นระทึก

"รับประทานเงินสดหรือครับ"

"เออ คนอย่างข้าเงินพันบาทไม่จำเป็นต้องเครดิตหรือวะ"

เจ้าแห้วทำนัยน์ตาหวานยิ้ม

"รับประทานตกลงครับ คุณจะใช้ให้ผมทำอะไร รับประทานผมทำได้ทั้งนั้น หรือจะไปตีกระบาลใครยังได้"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

"ดีแล้ว เอ็งขันไก่ได้ไหมวะ"

เจ้าแห้วนิ่งนึกสักครู่

"โก๋อูหรือโก๋แจ้ครับ"

"โก๋อู"

"รับประทานได้ครับ"

"ไหนลองขันให้ข้าฟังซิ ตะเบ็งให้เต็มเสียงเลย ถ้าเอ็งขันโก๋ได้เงินสด ๑,๐๐๐ บาท ก็จะเป็นของเอ็ง ตอนสายวันนี้ข้าสัญญาจะจ่ายเงินให้เอ็งก่อน ๑๐.๐๐ น."

เจ้าแห้วมองซ้ายมองขวา เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครแลเห็นเขา แล้วเจ้าแห้วก็ยกแขนทั้งสองข้างตีปีกพับๆ ส่งเสียงร้องขึ้นดังๆ

"อู-อู๊ด-อู---

นิกรหัวเราะก๊าก ยกมือตบป่าเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

"ใช้ได้ ใช้ได้ไว้ย แต่แกจะต้องตัดเสียงให้ห้าวกว่านี้สักเล็กน้อย ฟังนะข้าจะขันให้ฟัง" พูดจบนิกรก็ตะเบ็งเสียงโก๋ขันดังลั่นบริเวณสวนสัตว์

"อู-อู๊ด-อู---

เจ้าแห้วอ้าปากหวอ

"แม่วาย รับประทานคุณขันยังไงครับ ปากไม่ต้องอ้าเลย เห็นแต่เพียงเส้นคอโป่งขึ้นเล็กน้อย รับประทานเหมือนโก๋อูไม่มีผิด"

นิกรยกคิ้วแผล็บ

"เรื่องทำเสียงสัตว์ข้าชำนาญมานานแล้ว ฟรังเคยมาจ้างไปฮอลลิวู้ด เพื่อทำเสียงสัตว์เดรัจฉานประกอบภาพยนตร์ จะให้ข้าป่วยการถึงอาทิตย์ละหมื่นเหรียญคิดเป็นเงินไทยตั้งสองแสน"

เจ้าแห้วทำตาโต

"รับประทานทำไมไม่เอาละครับผมจะได้ติดตามไปรับใช้ด้วย"

นิกรลั่นศีรษะ

"ไม่เอาละไว้ย ทำเสียงสัตว์อย่างโน้นอย่างนี้หนักเข้า ข้าก็จะกลายเป็นสัตว์ไปจริงๆ เท่านั้นเอง นี่-อ้ายแห้ว เรื่องลิงและเป็ดของข้าที่ข้าได้มาวานนี้อยู่ในความสนใจของเอ็งบ้างไหมวะ ข้าถามจริงๆเถอะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานผมสนใจก็แต่เพียงว่ามันเป็นลิงธรรมดาตัวหนึ่ง และเป็นเป็ดธรรมดาตัวหนึ่งเท่านั้นแหละครับ"

"เออ ถ้ายังงั้นเอ็งก็เป็นคนเฉลียวฉลาดพอตัว เปิดตะหวักตะบวยที่ไหนกันวะมันจะขันได้ แล้วก็ลิงบ้างบออะไรกันมันจะขันได้เหมือนอย่างเป็ดโก๋ ไม่มีอะไรหรรษาอ้ายแห้ว ข้ากำลังวางแผนการต้มฟอตตาของข้าโดยจะให้เอ็งร่วมมือด้วย"

เจ้าแห้วหัวเราะทีๆ

"รับประทานผมรู้ตั้งแต่วานนี้แล้วละครับ"

"หา ทำไมเอ็งรู้"

เจ้าแห้วพุดพลาฟหัวเราะพลาฟ

"รับประทานตอนที่คุณให้เปิดขัน รับประทานผมมองเห็นเส้นคอของคุณโป่งผิปรกตินี้ครับ แต่ว่ารับประทานผมกลัวคุณเตะผม ผมก็ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง"

"เออ เอ็งดีมาก ถ้ายังงั้นเอ็งต้องช่วยข้าต้มฟอตตาข้า ท่านมีเงินกายกองแต่ชี้เหนียวชะมัดญาติต้องเอาให้เช็ด"

เจ้าแห้วเห็นพ้องด้วย

"จริงครับ ท่านใช้ผมรับประทานหัวไม่วางทางไม่วั้น ไม่เคยทาบแม้แต่บาทเดียว รับประทานใช้ไปซื้อของสดางค์ทอนเหลือ ๒ สลึงยังเรียกคืน เอาซีครับ รับประทานคุณจะให้ผมทำยังงัยบ้าง"

นายจอมทะเล้น พาเจ้าแห้วไปทางกรงลิงเสนของเขา เจ้าลิงตัวนี้เป็นลิงซี้เกียจที่สุดในโลก มันอยู่ในลังคล้ายกับลังโก๋ ที่เจ้าแห้วทำให้ตามคำสั่งของนิกร นอนทำตาปริบๆ คล้ายกับโก๋ที่กำลังจะไซ้

"อ้ายแห้ว ประเดี้ยวเอ็งไปจับเบ็ดของข้ามาใส่ไว้ที่กรงเปล่าข้างกรงลิงตัวนี้ แล้วยังเอ็งจะต้องแสดงบทบาท เป็นทั้งเบ็ดและลิง"

เจ้าแห้วทำคายน

"รับประทานลำบากหน่อยครับ"

"เถอะน่า ทำตามคำสั่งซำก็แล้วกันไม่ยากเย็นอะไรหรอก เอ็งเพียงแต่มุดเข้าไปซ่อนตัวอยู่ใต้กรงลิงนี้ งามาไปเอาเบ็ดมาก่อน เร็ว-วิ่งต่อเลย"

เจ้าแห้ววิ่งไปจากที่นั่น ลักครูก็อุ้มเบ็ดของนิกรวิ่งกลับมา นิกรสั่งให้นำไปขังไว้ในกรงเล็กๆ ข้างกรงลิงเสนของเขา เจ้าเบ็ดส่งเสียงร้องก๊ากๆ อย่างน่ารำคาญ

ต่อจากนั้น นิกรก็อธิบายแผนการต้มฟอตตาของเขาให้เจ้าแห้วทราบ

ในราว ๔.๐๐ น.เศษ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด พร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ ดร.ดิเรก อาเสี้ยมกิมหงวน และพล พัทธราภรณ์ ได้พากันเดินลงมาจากหลังตึกใหญ่ตรงเข้ามายังสวนสัตว์ เพื่อชมสัตว์ต่างๆ โดยเฉพาะทุกคนอยากจะได้เบ็ดขัน-ลิงไซของนิกร

เมื่อคณะพรรค ๔ สหายเข้ามาในสวนสัตว์ เจ้าแห้วก็รีบมุดเข้าไปใต้กรงลิงเสน และกรงเบ็ดทันที นิกรแกลังทำเป็นให้อาหารเบ็ดและลิงของเขา คุณหญิงวาดแลเห็นนิกร ท่านก็แสดงสีหน้าแปลกใจ

"เอ-วันนี้มันกลัวฝนจะตกใหญ่ เจ้ากรตึนนอนก่อนพวกเรา"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมายิ้มกับคุณหญิง

"ถ้าจะมาคอยเก็บไข่ลิงกระมังครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสริมขึ้น

"เจ้าคุณเชื่อหรือว่า ลิงมันจะไข่ได้"

"ก็นิกรมันยืนยันนี่ครับว่า ลิงของมันไข่ทุกเช้า"

กิมหงวนว่า "ถ้าลิงของอ้ายกรไข่ได้ อีกหน่อยผมก็คงจะไข่ทุกเช้าเหมือนกัน ผมคิดว่า อ้ายกรมันถูก เจ้าของลิงต้มมากกว่า"

พลเห็นพ้องด้วย

"น่ากลัวจะเป็นเช่นนี้แหละ หากลิงมีไข่ ตำราสัตว์ศาสตร์จะต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขใหม่หมด"

คณะพรรค ๔ สหายพากันเข้ามาหยุดยืนข้างหลังนิกร เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือตบหลังนายจอมทะเล้นเบาๆ

"เมื่อเข้าฟอตได้ยินเสียงไก่ขัน ถ้าจะเบ็ดของแกขันกระมัง"

นิกรซ่อนยิ้มไว้ในหน้า เสียงไก่ขันก็คือเสียงเขากับเสียงเจ้าแห้วนั่นเอง

"ครับ เบ็ดตัวนี้มันขันทุกเช้าแหละครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูเบ็ดแล้วหัวเราะ

"ลองให้มันขันให้พ่อฟังอีกทีเถอะวะ"

"ได้ครับ เจ้าเบ็ดตัวนั้นนอกจากจะขันได้อย่างไก่แล้วยังฟังภาษาคนรู้เรื่องด้วย" แล้วนิกรก็ร้องตวาด

เบ็ดของเขา

"เฮ้ย-ขันหน่อยเถอะวะ"

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

"เหลวละเจ้ากร"

"ไม่เหลวครับ เบ็ดตัวนี้มันก็เหมือนกับโคนันทวิศาล ชอบพุดเพราะๆครับ ถ้าพุดชู้หรือดูแล้วไม่ยอมขันเด็ดขาด" แล้วนายจอมทะเล้นก็หันไปพุดกับเบ็ดของเขา "เบ็ดจำ พ่อเบ็ดผู้เจริญขอพ่อได้โปรดขันให้พวกเราฟังสักหน่อยเถอะ" เจ้าเบ็ดกางปีกพับๆ เจ้าแห้วซึ่งแอบอยู่ใต้กรงขันขึ้นทันที

"อู-อู อู-อู..."

คุณหญิงวาดมองดูปากหลานชายของท่าน

"ฉันคิดว่าแกขันมากกว่าเบ็ด"

"แล้วกัน ถ้ายังงั้นคอยดูปากผมซิครับ" แล้วนิกรก็พูดกับเบ็ดของเขา "ชั้นอีกทีโวย ถ้าไม่ชั้นพอแคงกินเลย"

ทุกคนแทนที่จะมองดูเบ็ด กลับมองดูหน้านิกร เจ้าแห้วโก่งคอชั้นอีกเสียงดังขึ้นกว่าเก่า

"อู-อู อู-อู"

คณะพรรค ๔ สหายแปลกใจเหลือที่จะกล่าว ทุกคนเชื่อว่าเบ็ดตัวนี้ชั้นได้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ จ้องตาเขม็งมองดูเบ็ดไม่วางตา เจ้าแห้วนึกสนุกชั้นมากก็ชั้นขึ้นอีก

"อู-อู อู-อู..."

นิกรสะดุ้งโหยง เอ็ดตะโรเบ็ดของเขา

"เฮ้ย! พอโวย มากไปแล้วมึง"

ทุกคนหัวเราะครืน ต่างพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจจ วิพากษ์วิจารณ์กันถึงความประหลาดของเบ็ดตัวนี้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก้มศีรษะอันล้านเลี่ยนลงมาเกือบจะถึงกรงเบ็ด กิมหงวนเอื้อมมือจับแขนท่านเขย่า

"อย่าก้มลงไปใกล้นักคุณอา"

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบๆ

"ทำไมวะ"

"เบ็ดมันนึกว่าหอยสดๆ ตัวแดงๆ มันจะจิกเอานะซีครับ"

เจ้าคุณขยับท่าจะเตะเสียหงวน แต่อาเสียกระโจนพรวดออกไปพันรัศมีเท่าเสียก่อน คณะพรรค ๔ สหาย ยืนชมเบ็ดอยู่ลึกลับๆ ก็เขยิบมาทางกรงลิงเสน ทุกคนแลเห็นอ้ายจ้อผู้เกียจคร้านที่สุดโลก นอนทำตาปริบๆ อยู่ในรังไม้ฉำฉา ทำท่าเหมือนกับจะไซ้

นิกรแกล้งทำจ๊วยปาก

"ถอยออกไปพวกเรา ลิงมันกำลังจะไซ้..."

พล พัชราภรณ์หัวเราะงอหงาย

"แกจะบ้าหรือวะอ้ายนิกร" เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

"ลิงไม่ใช่เบ็ดหรือไก่อมันจะไซ้ได้"

นายจอมทะเล้นชักฉิว

"ถ้าหากว่ามันไซ้ออกมาได้เอาอะไรกันล่ะ พันบาทเป็นยังงัยอ้ายพลวางเงินกันเดี๋ยวนี หรือใครจะพนันสักเท่าไรก็เอา"

ดร.ดิเรกสะกิดกิมหงวน

"สู้มัน อ้ายเสีย"

อาเสียลั่นศีรษะ

"คนอย่างอ้ายกรมมันไม่เคยแพ้ใครเลย มันอาจจะมีทีเด็ดก็ได้ บางทีพ่อลิงตัวนี้อาจจะเป็นไก่อและแม่ของมัน เป็นลิง เชลล์ต่างๆ ในร่างกายของนังลิงตัวนี้จึงเป็นได้ทั้งลิงและทั้งไก่อ"

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ชอบกล

"หมายความว่า ลิงตัวนี้เกิดขึ้นจากไก่อและลิงผสมกัน"

เสียหงวนหัวเราะ

"อาจจะเป็นเช่นนั้น"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ พลขอให้เขาได้ตรวจดูรังเสียก่อนเพราะเขากลัวว่า นิกรจะเอาไซ้เบ็ดหรือไก่อซ่อนไว้ในรังไม้ฉำฉา นายจอมทะเล้นยินดีให้ตรวจ

"ได้-กันยินดีให้แกตรวจ" แล้วเขาก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา "ลิงตัวนี้ไซ้ในเวลา ๘.๐๐ น. ตรง

พาวทิยบรรเลงเพลงชาติ นังลิงตัวนี้ก็ออกไซ้พอดี มันเป็นลิงที่มีระเบียบเรียบร้อย ทำอะไรตรงตามเวลาเสมอ" พุดจบนิกรก็เปิดกรงลิงออกมา เอื้อมมือคว้าตัวมันออกมา อ้ายจ้อหรือนังจ้อแยกเขี้ยวยิงฟันร้องเจี๊ยกๆเสียงลั่น

คณะพรรค ๔ สหายช่วยกันสำรวจดูรังสำหรับให้ลิงไซ้ ซึ่งมีฟางกองอยู่ในรัง และมีซี่ลิงอยู่สองสามก้อน

นิกรปล่อยลิ้งเข้าไปในกรงอีก ปิดประตูกรงเรียบร้อย นางลิ่งผู้เกี่ยวจคร้านพอดพอดเหวี่ยงกับเจ้าของมัน รีบปีนขึ้นไปนอนในรังทำท่าเหมือนกับจะไซ้ ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วก็สอดมือที่ถือไซ้ไถ่ขนาดใหญ่พองหนึ่งขึ้นมาจาก ใต้กรง โดยไม่มีใครแลเห็น และหย่อนไซ้ไถ่ลงไปในรัง

๘.๐๐ น. แล้ว

เสียงวิทยุบนตึกใหญ่เทียบนาฬิกา และบรรเลงเพลงชาติ คณะพรรค ๔ สหายต่างยืนนิ่งเฉย จนกระทั่งจบเพลง แล้วทุกคนก็หันมามองลิ้งเสนของนิกรซึ่งนอนแยกเขี้ยวยิงฟัน ตามประสาลิ้งอยู่ในรังสำหรับไซ้

"ไอ้ะ" คุณหญิงวาดอุทาน "ถ้าจะไซ้แน่ เบ่งเสียนหน้าแดงเขียว"

นิกรพยักหน้า

"ครับ ในนาที่นี้พวกเราจะได้เห็นไซ้ลิ้ง"

เจ้าแห้วค่อยๆ ยืนเหล็กปลายแหลมขึ้นมาจากใต้กรง แขนงนางลิ้งเสนค่อนข้างแรง นางจ้อร้องเจี๊ยก เพ่นพรวดออกจากรัง กระโดดโลดเต้นไปมาแยกเขี้ยวยิงฟันเพราะความเจ็บปวด เจ้าแห้วแก้มบิบบเสียงเล็กๆ ร้องขึ้น

"ตอกๆ กระต๊าก! ตอกกระต๊าก!"

คุณหญิงวาดลืมตาโพล่ง

"อู๊ยตาย...โน่น-มันไซ้ออกมาจริงๆ ร้องกระต๊ากเหมือนไก่เสียด้วยน่าประหลาดเหลือเกิน"

ดร.ดิเรก ซึ่งเคยเป็นคนฉลาดกลายเป็นคนเซ่อไปแล้ว

"มายก๊อด....." เขาอุทานเสียงลั่น "มันเป็นแปลกที่สุด โขคของแกอย่างมหาศาลอ้ายกร นักสัตวศาสตร์ ทั่วโลกจะต้องตื่นตื่นสนใจไปตามกัน แกต้องเลี้ยงมันไว้ให้ดี ในไม่ช้าลิ้งตัวนี้จะทำให้ชื่อเสียงของแกโด่งดังไปทั่วโลก"

นิกรเปิดประตูกรงออก เอื้อมมือหยิบไซ้ไถ่ขนาดใหญ่ออก ส่งให้พ่อตาของเขา ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูไซ้ลิ้งด้วยความตื่นตื่นสนใจเหลือที่จะกล่าว

"อือ-ชอบกลไวย สีสันมันก็ไซ้ไถ่เรานี่เอง"

นิกรว่า "คุณพ่อลองกินดูซิครับ ผมอนุญาต"

กิมหงวนแย่งเอามาจากมือเจ้าคุณปัจจนิกฯ อุบาทานทำให้เขาเห็นเป็นจริงเป็นจังไป

"แหม-ยังอุ่นๆ อยู่เลย อือ-ลิ้งไซ้ได้เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็น" พุดจบกก็ส่งให้คุณหญิงวาด "คุณอาดูซิครับ รูปลักษณะคล้ายไซ้ไถ่แต่โตกว่านิดหน่อย"

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น จ้องตาเขม็งมองดูไซ้ลิ้งไม่วางตา ขณะที่ทุกคนมัวแต่สนใจกับไซ้ลิ้ง เจ้าแห้วก็ถือโอกาสสมุดออกจากหลังกรง และเข้ามายืนอยู่ข้างหลังคณะพรรค ๔ สหาย คุณหญิงวาดส่งไซ้ลิ้งให้นิกร "ได้การแล้วเจ้ากร ต่อไปนี่แกหาตัวผู้มาผสมเถอะ ไซ้ลมมันไม่มีเชื้อฟักไม่เป็นตัว ได้ตัวผู้มาผสมสัก ๒๐ ใบ แล้วก็ให้มันฟัก อาคิดว่าลูกของนังลิ้งตัวนี้ ถ้าหากว่าเป็นตัวเมียก็คงจะมีไซ้เหมือนกับแม่ของมัน ในสองสามปีข้างหน้า เกอาจจะผลิตไซ้ลิ้งออกขายในท้องตลาด ขายเป็นไซ้ไถ่ในราคาของไซ้ไถ่เท่านี้แกก็จะจะมีเงินใช้อย่างสบาย"

นิกรสั่นศีรษะ

"ขายไม่ได้ครับ คุณอา ถ้าคนอื่นเอาไปฟักออกมาเป็นลิ้งผมก็แย่ ทำให้ค่าตัวของอิจ้อตัวนี้หมดไป เอาไว้ลูกกินเข้าๆ ดึกว่าครับ หรือกินดิบๆ ก็ยังได้"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดกับหลานภรรยาของท่าน

"เฮ้ย ต่อไซ้ให้ดูหน่อยเถอะวะ อยากรู่ว่าเนื้อไซ้สีอะไรแน่"

นิกรยกไซ้เคาะกับกรงซังลิ้ง พอเปลือกกะเทาะก็แกะเปลือกออก ทุกคนห้อมล้อมมองดูไซ้ลิ้งอย่างแปลกใจ กิมหงวนพุดขึ้นดังๆ

"เฮ้อเฮ้อ แดงแจ้เลยไวย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอื้อมมือเขกกระบาลอาเสี่ยหงวนค่อนข้างแรง

"นี่แน่ะ สีออกเหลืองอ้อย สีออกพุดออกมาได้ว่าแดงแจ้"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ผมไม่ได้ว่าไซ้นี้ครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาเขียว

"แล้วแกหมายถึงอะไร"

"หมายถึงหัวคุณอนานะซีครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โกรธจนตัวสั่น แขนงไขลิงในมือนิกรมาถือไว้ ยกขึ้นขวางหน้าอาเสี้ยมที่ กิมหงวน กัมศิระหอบอย่างหวุดหวิด ไขลิงก็ปะทะกับหน้าผากคุณหญิงวาดอย่างถนัดใจ

"เพละ!"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ใจหายวาบ ปราดเข้ามาหาคุณหญิงวาดและยกมือไหว้ปะหลกๆ

"ขอโทษเถอะครับคุณหญิง ผมไม่ได้เจตนาเลย"

คุณหญิงวาดชบกรามกรอด

"ไม่เจตนาทำไมถึงขวางถูกละคะ ยังไงกันแน่เจ้าคุณ ดิฉันไม่ได้ทำอะไรให้เจ็บช้ำน้ำใจสักหน่อย ยืนอยู่ดีๆ เอาไขลิงขวางหน้าดิฉัน เห็นหน้าดิฉันเป็นกรมสาธาณะไปแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือไหว้อีก

"ผมจะขวางอ้ายหงวนครับ แต่บังเอิญไปถูกคุณหญิงเข้า อภัยให้ผมเถอะครับ"

คุณหญิงวาดยิ้มแฉ่งๆ เอื้อมือหยิบผ้าเช็ดหน้าที่พลส่งมาให้ท่าน คล้อออกยกขึ้นเช็ดไซ้ที่ใบหน้าของท่าน แล้วก็บ่นพึมพำ

คณะพรรค ๔ สหายยืนชมเบ็ดและสิงอยู่อีกสักครู่ก็พากันเดินรวมกลุ่มไปดูสัตว์อื่นๆ เจ้าแหว่ติดตามมาด้วย นิกกระหิมียิ้มย่องที่จะได้เงิน ๑,๐๐๐ บาทจากนิกรในตอนสายวันนี้

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วทุกมุมเมือง

สวนสัตว์บ้าน 'พัชรภรณ์' มีเปิดชั้นลิงไซ้ ประชาชนพากันมาชมอย่างล้นหลาม ส่วนมากเห็นเป็นเรื่อง โทกไม่เชื่อว่าเป็นความจริง

อย่างไรก็ตาม ทุกเวลาเช้าเบ็ดของนิกรจะชันเสียงลั่นบ้าน โดยเสียงของเจ้าแหว่นั้นเอง ส่วนลิงก็ไซ้ วันละฟองเสมอ

บ่ายวันนั้น คณะพรรค ๔ สหายรวมทั้งแม่เสือทั้ง ๔ อยู่กันพร้อมหน้าในบริเวณสวนสัตว์ มีประชาชน ไม่ต่ำกว่า ๓๐ คนเดินเตร่เที่ยวชมสัตว์ต่างๆ โดยมากมักเป็นชาวจีนและเด็กๆ

สิงห์โตของอาเสี้ยไม่สบายมาสองวันแล้ว เจ้าแหว่ได้รายงานให้ฟังว่ามันไม่ยอมกินอาหาร แม้กระทั่งน้ำ นอนจมอยู่ตลอดวัน คณะพรรค ๔ สหายยืนจับกลุ่มอยู่ที่หน้ากรงสิงห์โต พากันมองดูมันด้วยความหวังโย สิงห์โตตัวนี้ราคาของมันรวมทั้งค่าขนส่งทางฟ้าเป็นเงินเกือบสองแสน เป็นสิงห์โตตัวผู้รูปร่างใหญ่ขนาดม้าเทศ ขนคอยาว ทำทางสง่าผ่าเผย สมกับที่มันเป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่า มันนอนนิ่งเฉยอยู่ข้างอ่างน้ำ เนื้อวัวสดสามสี่กิโลกรัม วางอยู่ข้างๆ ตัว เจ้าเสือด้าที่อยู่กรงติดๆ กันเดินพล่านด้วยความกระหายทิว

อาเสี้ยกล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม อย่างเป็นทางการเป็นงาน

"กันว่าจะบอกแกตั้งแต่วันนี้แล้ว แต่เห็นแกไม่ว่าง ช่วยเข้าไปตรวจดูอาการมันหน่อยเถอะวะ อย่างน้อย เจาะเลือดเอาไปตรวจดู มันอาจจะเป็นโรคเดิมตั้งแต่อยู่ยังภูกษก็ได้เพราะว่ามันกำลังหนุ่มแน่นก็ควรจะอดชุกชนไม่ได้"

นวลลอลอพูดเสริมขึ้น

"ดิฉันคิดว่ามันคงจะทนความร้อนไม่ไหวมากกว่า หมู่นี้อากาศร้อนจัดเหลือเกินคะ คุณหมอ อุณหภูมิที่ อังกฤษแตกต่างกว่าเมืองไทยมาก ง่า-คุณหมอช่วยเข้าไปตรวจดูมันหน่อยซิคะ"

ดร.ดิเรกสึนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

"นี่คุณนวลจะให้เมียผมเป็นหม้ายหรือยังไงแล้วกัน ขึ้นเข้าไปในกรงมันจะได้กินผมเสียปะไร"

นวลลอลอยิ้มแฉ่งๆ

"ก็มันกำลังไม่สบายนี่คะ"

ดิเรกหัวเราะ

"สัตว์หน้าขนไวใจมันไม่ได้หรือคุณ ทั้งๆ ที่มันไม่สบายอย่างนี้ ถ้าใครหลุดเข้าไปในกรงมันต้องเล่นงานเด็ดขาด เมื่อผมอยู่คนเดียว สิ่งไหนของท่านมหาราชของคหนึ่งป่วยเป็นไส้ติ่งอักเสบ"

กิมหงวนยกมือปิดปากนายแพทย์หนุ่ม

"พอแล้วไม่ต้องเล่า" แล้วอาเสี่ยก็หัวเราะ

ดร.ดิเรกมองดูสิงห์โตใหญ่ในกรง พิจารณาดูสักครู่ ก็หันมาพูดกับกิมหงวน

"ประเดี๋ยวกันจะโทรศัพท์ไปถึงเพื่อนกันคนหนึ่ง เขาเป็นสัตวแพทย์อยู่กรมปศุสัตว์และสัตวพาหนะ เป็นนักเรียนนอกรุ่นเดียวกับกัน แต่เขาเรียนสัตวแพทย์ได้รับปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง สามารถรักษา สัตว์ได้ทุกชนิด นับตั้งแต่มดจนกระทั่งช้าง"

เสี่ยหงวนพยักหน้าช้าๆ

"เออ-เรียกเขามาเถอะหม่อ เขาจะเรียกร้องค่าป่วยการสักเท่าไรก็เอา ขอให้สิงห์โตตัวนี้หายป่วยก็แล้วกัน"

"ออโรันี่ มานิตยเป็นเพื่อนกับกันมานานแล้ว เขาคงรักษาให้ฟรี เมื่อเร็วๆนี้ ประกายยังไปช่วยทำคลอด ให้เมียเขาโดยไม่คิดค่าป่วยการอะไรเลย เราต่างก็เป็นหม่อและเป็นเพื่อนกัน ก็ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน"

การสนทนาหยุดนิ่งไปชั่วขณะ เมื่อเจ้าแห้วเดินนำหน้าพาฝรั่งตาน้ำข้าวคนหนึ่ง ตรงเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย ฝรั่งคนนี้เป็นชาวฮอลันดา เข้ามาเดินย่ำตึกเตอะฝุ่นอยู่ในกรุงเทพฯหลายปีแล้ว พูดภาษาไทยคล่องแคล่ว ชอบกินน้ำพริก, ปลาร้า พยายามปรับปรุงตัวเองเป็นไทย ๙๐ เปอร์เซนต์แล้ว ขณะนี้ทำงานเป็นหัวหน้าช่างฟิต อยู่ในบริษัทรถประจำทางของนิกร แต่คณะพรรค ๔ สหายไม่มีใครรู้จักแม้กระทั่งประไพซึ่งเท่ากับว่าเป็นนายจ้างของฝรั่งคนนี้

นิกรได้เล่าแผนการต้มฟอตตาของเขาให้นายชูมานฟังและขอร้องให้นายชูมานมาหาเขาที่นี่ แสดงตัวเป็น นักสัตวศาสตร์ชั้นสูง เพื่อขอซื้อเบ็ดขันลิงไซ่จากนายการุณวงศ์

เจ้าแห้วปราดเข้ามาหานิกร

"รับประทานฝรั่งคนนี้ เขาต้องการพบคุณครับ พูดภาษาไทยได้ดีครับ"

นิกรเดินเข้าไปหา ชูมานยิ้มเล็กน้อย

"ฉัน-มิสเตอร์ ชูมาน ท่านชื่อนายนิกรใช่ไหม?"

คณะพรรค ๔ สหายต่างพากันมองดูนายตาน้ำข้าวเป็นตาเดียว นิกรยื่นมือให้จับ

"ถูกละ ฉันชื่อนิกร หรือว่านิกรเป็นชื่อของฉัน"

"โอ-เป็นยินดีมากที่ได้รู้จักกับท่าน ฉันได้ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่าท่านมีเบ็ดขันลิงไซ่ ก็อยากจะมาขอชม ให้เห็นเท็จจริง ถ้าหากว่าเบ็ดของท่านขันได้และลิงของท่านไซ่ได้ตามที่หนังสือพิมพ์ลง ข้าพเจ้าจะขอซื้อ เพื่อส่งไป เมืองนอกท่านจะเรียกเงินสักเท่าไรก็เอา"

นิกรบ้วนน้ำเจ้าแห้วเป็นความหมาย เจ้าแห้วเดินเลี้ยวไปจากที่นั่นทันที

"ได้ซีท่าน เบ็ดของฉันขันได้จริงๆ และลิงก็ไซ่ได้จริงๆ ไม่ใช่โกหกมิสเตอร์ชูมาน ฉันยินดีจะพาท่านไปชม เดี่ยวนี้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ปราดเข้ามาหาลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"เฮ้ย-อย่าขายนะอ้ายกร"

นิกรอมยิ้ม

"ถ้าได้กำไรดีจะเอาไว้ทำไมล่ะครับ"

"ถึงได้กำไรก็อย่าขาย สัตว์ประหลาดอย่างนี้แจะจะไปหาได้ที่ไหนอีก เอาเลี้ยงไว้ดูเล่นดีกว่า"

"หรือครับ ถ้ายังงั้นผมจะคิดดูก่อน"

นิกรพาฝรั่งตาน้ำข้าว ตรงไปทางด้านซ้ายสุดของสวนสัตว์ คณะพรรค ๔ สหายติดตามไปด้วย เสี่ยหงวน แลเห็น ดร.ดิเรก แสดงกิริยาเหยียดหยามชาวต่างประเทศผู้นี้เขาก็ก้าวตามดิเรก

"แกเคยรู้จักกับฝรั่งคนนี้หรือ?"

"โน"

"แล้วทำไมแกมองดูเขาอย่างดูหมิ่นนี่หว่า"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

"กันเคยเห็นเขาขายยาหยอดตาอยู่สนามหลวง รู้สึกว่าเจ้าหมอนี่เป็นฝรั่งกุยมากกว่า"

นายพัชราภรณ์พูดเสริมขึ้น

"เมื่อสองสามวัน กันก็เห็นเมาเหล้าทะเลาะกับสามล้ออยู่ทางสี่พระยา"

สักครู่หนึ่งคณะพรรค ๔ สหายกับนายชูมานก็มาหยุดยืนรวมกลุ่มอยู่หลังกรงเบ็ดและสิงของนิกร นายต๋าน้ำข้าวทำเป็นสนใจพิจารณาตุลสัตว์ทั้งสอง สักครู่ก็เงยหน้าขึ้นยิ้มให้นิกรด้วยความหมายที่เข้าใจกันดี

"ท่านสามารถทำให้เบ็ดของท่านชันให้ฉันฟังได้ไหม?"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า แล้วพูดกับเบ็ดของเขา

"เฮ้-ชันให้ฟังหน่อยไวย เอ็งมีหวังจะได้ไปเที่ยวเมืองนอกแล้ว ต่อไปเอ็งจะได้เป็นเบ็ดหัวนอกกลับมาแบ่งกับพวกเบ็ดทั้งหลาย"

ทันใดนั้น เจ้าแห้วซึ่งแอบอยู่ใต้กรงก็ใช้เหล็กแหลมแทงเบ็ดเบาๆ เจ้าเบ็ดตกใจกระพือปีกพับๆ แล้วเจ้าแห้วก็โง่คอขึ้น

"อู-อู อู-อู"

ฝรั่งดีดมือเป๊ะ

"อิท อีส เอ วันเดอร์ฟูล-โอ- เบ็ดของท่านวิเศษมาก นิกรที่รัก ฉันได้เห็นและได้ยินเบ็ดของท่านชันแล้ว ท่านจะทำให้สิงของท่านไซให้ฉันดูได้ไหม ถ้าได้เห็นกับตาฉันจะขอซื้อท่านโดยให้ราคาแพงลิบ"

นิกรหัวเราะ

"สิงของฉันไซแต่ตอนเช้าเท่านั้น มิสเตอร์ชูมาน ทุกเวลา ๘.๐๐ น. มันจะไซออกมาหนึ่งเม็ด-เอ๊ย...หนึ่งฟอง"

ชูมานจื๊ยปาก

"ถ้าเช่นนั้นฉันก็ต้องมาดูมันไซฟรุ้งนี้เข้า"

นายจอมทะเล้นทำเป็นนั่งคิด

"งาดูเดี๋ยวนี้ก็ได้ มิสเตอร์ชูมาน ฉันจะบังคับมัน ให้มันไซให้ท่านดูเดี๋ยวนี้ เพราะไหนๆ ท่านก็อุตส่าห์เสียเวลามาถึงนี่แล้ว" พุดจบนิกรก็เปิดประตูกรงออก คว่าตัวนางจ้อจับใส่ลังไม้ดำฉา "เฮ้-นอนนิ่งๆไวย ขอไซหนึ่งใบเถอะไวย ฝรั่งเขาจะขอซื้อข้าส่งเอ็งไปเมืองนอก"

นางสิงเสนซึ่งเป็นสิงที่ซีเกียจที่สุด นอนนิ่งเฉยทำตาปริบๆ อยู่ในรัง เจ้าแห้วค่อยเอื้อมือขึ้นมาจากใต้กรง เอาไซโก่งขนาดใหญ่ใบหนึ่งใส่ไว้ใต้กันลึงโดยไม่มีใครสังเกตเห็น

ทุกคนเงยกริบคอยดูลึงไซ เจ้าคุณปัจจนิกฯ สนใจกว่าเพื่อนจ้องตาเขม็งมองดูลึงไม่วางตา

เวลาผ่านพ้นไปในราว ๕ นาทีเศษ เจ้าแห้วยื่นเหล็กแหลมขึ้นมาแทงนางลึงผู้นำสารค่อนข้างแรง ความเจ็บทำให้มันลุกขึ้นกระโจนพรวดออกมาจากรังแยกเขี้ยวยิงฟันทำปากขมุขมิม เจ้าแห้วถือโอกาสร้องเสียงลั่น

"กระต๊าก! ต๊ากๆ กระต๊ากๆ"

ไซฟองหนึ่งวางอยู่ในลังนั้น มองแลเห็นถนัด คณะพรรค ๔ สหายต่างพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ นายชูมานแกล้งทำเป็นหน้าตื่น

"โอ-เป็นแปลกที่สุด" เขาร้องขึ้นดังๆ "ถ้าฉันไม่เห็นด้วยตาของตัวเอง ฉันจะไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด"

นิกรเปิดประตูกรงออก เอื้อมือเขาไปหยิบไซลึงออกมา ไซลึงเปราะคิงลีเล็กน้อย ตอนที่เจ้าแห้วเอาเหล็กแหลมแทงมันตกใจถึงกับชี้แตก นายจอมทะเล้นส่งไซลึงให้ชูมาน

"ดู-ท่านพิจารณาเถอะ ลิงของข้าเจ้าตัวนี้ไซวันละฟองทุกเวลาเช้าให้ฉันลวกกินทุกๆ วัน บางทีก็กินดิบ"

นายชูมานแกล้งทำเป็นตื่นเต้นสนใจ

"วิเศษจริงๆ คุณนิกร ทั้งเบ็ดและสิงสองตัวนี้ฉันให้ท่าน ๓๐,๐๐๐ บาท ท่านจะขายให้ฉันไหม?"

นิกรกลั่นหัวเราะแทบแย้ ลิงตัวนี้เขาซื้อจากร้านขายสัตว์เวียงนครเกษม ๒๒๐ บาท และเบ็ดตัวนี้ซื้อจากตลาดเก่า ๑๕ บาทเท่านั้น

"เสียใจ มิสเตอร์ซูมาน ฉันต้องคิดดูก่อนว่าฉันควรจะขายให้ท่านหรือไม่ ตั้งใจจะเลี้ยงไว้ดูเล่นมากกว่าขาย"

ซูมานทำตาละห้อย

"โปรดขายให้ฉันเถอะคุณนิกร ตามราคาที่คุณขอซื้อท่านนี้ ท่านคงมีกำไรมากแล้ว"

นายจอมทะเล้นสิ้นศรัทธา แล้วยกมือขึ้นตบ่านายตาน้ำข้าว

"พรุ่งนี้เย็นท่านมาพบฉันอีกครั้งหนึ่ง ฉันจะให้คำตอบอันเด็ดขาดแก่ท่านว่า ฉันจะขายให้ท่านหรือไม่"

"ออไรน์ ฉันจะเตรียมเงินมาให้ท่านเลย ถ้าท่านตกลงฉันก็จะจ่ายเงินให้ท่าน รับเอาลิงและเปิดไปเลย"

นิกรสนทนากับฝรั่งอีกสักครู่ นายซูมานก็ลากลับไป พอร่างของนายซูมานออกไปพื้นที่สวนสัตว์

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็พูดกับนิกรทันที

"แกอย่าบ้าไปหน่อยเลยวะกร เงิน ๓๐,๐๐๐ บาทสมัยนี้ไม่ใช่ว่ามากมายอะไรนัก เลี้ยงไว้ดีกว่าอย่าขายให้เขาเลย ฝรั่งคนนี้ซื้อเอาไปก็คงเอาไปขายต่อหากำไรอีกทีหนึ่ง"

นิกรเฝ้าปากแน่น ทำเป็นว่าเขากำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง

"อันที่จริงก็น่าจะขายเหมือนกัน เพราะผมได้กำไรตั้งหมื่นกว่า"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โบกมือ

"อย่า-อย่าขายเชื่อพ่อลูก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดช่วยกันพูดสนับสนุนเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็พากันย้อนกลับไปทางกรงลิงหัตโต

เย็นวันต่อมา

ก่อนเวลา ๑๖.๐๐ น. ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯนั่งดื่มเหล้าและสนทนากันอยู่ที่เรือนต้นไม้หน้าตึกใหญ่ มีเจ้าแห้วคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ตามเคย ขณะที่ตร.ดิเรกกำลังปรารภให้เพื่อนๆ ฟังว่า เขาจะโทรเลขไปถึง

ท่านมหาราชฯ ขอประทานนกระจอกเทศมาไว้สวนสัตว์สักหนึ่งคู่ เสียงห้ามล้อรถจักรยานสามล้อคันหนึ่งก็ดังขึ้น

นายซูมานแต่งกายแบบฝรั่งก๊วย คือไม่สวมเสื้อชั้นนอก ผ่นແລ້ວลงมาจากรถสามล้อคันนั้น นิกรให้เจ้าแห้วออกไปรับพาเข้ามาในเรือนต้นไม้ นายฝรั่งตองโบกไม้โบกมือทักทาย ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างกันเอง

เขายื่นมือให้นิกรจับและนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่ง

"คุณนิกร ฉันเตรียมเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท มาให้ท่านแล้ว หวังว่าท่านคงจะตกลงขายเปิดและลิงของท่านให้ฉัน"

นายจอมทะเล้นสิ้นศรัทธา

"ฉันอยากจะขายเหมือนกัน แต่เพื่อนๆ และพ่อตาของฉันไม่ยอมให้ขาย"

ซูมานแกล้งปิ้นสีหน้าเคร่งขรึม

"ถ้ายังงั้นเท่าไรท่านถึงจะขาย"

นิกรทำเป็นนั่งคิด

"ถ้าได้ ๔๐,๐๐๐ บาท ฉันถึงจะขาย"

ฝรั่งก๊วยลืมตาโพลง

"โอ.เค. ๔๐,๐๐๐ บาทก็เอา ฉันจะเซ็นเช็คสั่งจ่ายเงินให้ท่านเดี๋ยวนี้"

"แกขายไม่ได้ถ้าयर ๔๐,๐๐๐ บาท ฉันรับซื้อเอง"

นายซูมานแกล้งทำเป็นเดือดดาลเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"เฮ้...เสียใจนะ ฉันตกลงกับคุณนิกรเสียแล้ว"

ท่านเจ้าคุณชกฉิว

"ถึงตกลงก่อน ฉันก็มีสิทธิ์ดีกว่าท่าน เพราะฉันเป็นพ่อตาของนายนิกร"

"ซอร์" ซูมานพูดพลางโบกมือ "เป็นอะไรก็เป็นกัน เปิดและลิงของคุณนิกรต้องเป็นของฉัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบสมุดเช็คออกมาทันที

"เจ้ากร พ่อย้ายเงิน ๔๐,๐๐๐ บาทให้แก่วันนี้ แก่ต้องขายให้พ่อนะจะบอกให้ ฝรั่งเศสนี้ไม่ได้เกี่ยวดวง เป็นอะไรกับแก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โดดลงหลุมพรางของนิกรแล้ว ท่านเซ็นเช็คสั่งจ่ายเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้ถือ เมื่อเซ็นชื่อเรียบร้อยแล้วก็ฉีกออกจากเล่มส่งให้ลูกเขยจอมกะล่อนของท่านทันที

"เอ้า-เอ้าไป เป็นอันว่าเปิดและสิงของแกเป็นกรรมสิทธิ์ของพ่อแล้ว นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป อ้ายพวกนี้เป็นพยานนะโว้ย"

มิสเตอร์ชูมานยกกำปั้นทุบตีะดั่งปัง แกล้งทำเป็นโกรธหัวฟัดหัวเหวียง

"ท่านทำยังงี้ไม่ถูก"

ดร.ดิเรกหมั่นไล่นายชูมานเต็มท่น ก็ส่งเสียงเอ็ดตะโรขึ้น

"เก๊ทเฮ๊าท์...ยู-เก๊ทเฮ๊าท์"

นิกรแกล้งทำเป็นปลอมนายชูมาน

"อย่าเสียใจเลย มิสเตอร์ชูมาน ฉันจำเป็นต้องขายให้พ่อตาของฉัน ถ้าท่านต้องการ วันหลังฉันจะหาไว้ให้ เปิดชั้นลิ้งไซ้ผมไปหาไม่ยากหรอก หรือถ้าท่านอยากได้ช่างเผือกงาดำ ฉันก็สามารถจะหาให้ท่านได้"

ฝรั่งเศสนำข้าวซึ่งเคยแสดงหนังเป็นตัวประกอบมุดลุกขึ้นยืน กึกหน้าเคร่งขรึมมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างเดือดดาล

"ท่านเล่นหักหน้าฉันอย่างนี้ใช้ไม่ได้"

เจ้าคุณยักคิ้วแฟล็บ

"ใช้ได้หรือไม่ได้ฉันก็ซื้อไว้แล้ว เอาไหมล่ะ ขอซื้อต่อจากฉันสิ ฉันคิดถูกๆ เอาหกแสนเท่านั้น เปิดชั้นลิ้งไซ้ ท่านจะไปหาได้ที่ไหนอีก"

เสียงหวนรีบพูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"คุณอาเรียก ๖ แสน ประเดี่ยวนายชูมานแกเอาจริงๆ จะว่ายังไงครับ เรียกให้มันแพงๆ ซี้ครับ อย่างน้อยหนึ่งล้าน"

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋

"เดี๋ยวกี้ถูกสืบเปรี้ยงเข้าให้เท่านั้นเอง ทะลึ่งตลอดศกอ้ายนี่"

๔ สหายมองดูหน้ากันและหัวเราะคิกคักไปตามกัน มิสเตอร์ชูมานกล่าวกับนิกรอย่างโมโห

"ลาก่อน ฉันไม่ต้องการติดต่อกับท่านอีกแล้ว"

ดร.ดิเรกพูดแทนนายการุณวงศ์

"รีบออกไปเสียจากบ้านนี้เร็วๆ ชินซักซำจะเจ็บตัว ยูมันฝรั่งก๊วย โอเคยเห็นยูเดินเตะฝุ่นบ่อยๆ"

นายชูมานทำหน้าขบถ พาดำเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ นิกรพับเช็คเก็บเข้ากระเป๋า การต้มพ่อตา ได้เป็นไปตามแผนการทุกประการ บัดนี้เงิน ๔๐,๐๐๐ บาทอยู่ในกระเป๋าเขาแล้ว อีกสักครู่เขาจะรีบไปธนาคาร เพื่อโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของเขาต่อไปก่อนที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ จะรู้ตัวว่าท่านถูกต้ม

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้สิทธิ์เป็นเจ้าของสิงและเบ็ดวิเศษแล้ว

ท่านเชื่อว่าเปิดชั้นลิ้งไซ้ของท่านเป็นสัตว์ประหลาดที่สุดในโลก ค่าตัวของสัตว์สองตัวนี้ควรจะเป็นเงินล้าน ดังนั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯ จึงสั่งให้คนใช้ของบ้าน "พัชรภรณ์" ช่วยกันหามกรงสิงและกรงไก่ขึ้นมาไว้บนเฉลียง หลังตึกชั้นบน เพราะกลัวจะถูกคนร้ายขโมยเอาไป

แต่แล้ว วันต่อมา...เบ็ดก็ไม่ยอมขันและสิงก็ไม่ยอมไซ้

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทูบประตู่เรียกนิกรให้ลุกขึ้นแล้วท่านก็ต่อว่าเขา ทั้งๆ ที่นายจอมทะเล้นยังเมาซี้ต่าอยู่

"อ้ายกร ยังไงกันเสียแล้วละโว้ย"

นิกรยืนโงนเงนกล่าวถามด้วยเสียงงัวเงีย

"ก็ยังไงมันเป็นอย่างงี้ละครับ แล้วจะให้ผมทำยังไง"

ท่านเจ้าคุณยกมือเกาศีรษะ

"โอ้... ตั้งสองโมงเช้าแล้วแกยังซิมกะทือ่งวงเหงาหวานอนอีก อ้ายกร...แกต้องรับผิดชอบและจัดการ แกไข
เดี๋ยวนี้ ลิงของแกทำไมไม่ออกไข และเปิดก็ไม่ขึ้น"

นิกรเย็นวามหมดไปทั้งตัว เขายิ้มแห้งๆ แล้วกล่าวถามเจ้าคุณพ่อตาของเขา

"จริงๆ หรือครับ"

"เออ"

"วันนี้ก็ค่าครับคุณพ่อ"

"๑๕ ค่า ถามทำไมวะ ขึ้นแรมมันเกี่ยวกับลิงและเปิดของแกยงันหรือ"

"อ้าว เกี่ยวซีครับทำไมจะไม่เกี่ยว วันนี้เป็นวันพระลิงมันไม่ยอมไขหรือครับ และเปิดมันไม่ยอมขึ้น
วันธรรมสวันะมันหยุดหนึ่งวัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลืมตาโพลง

"ฮ่า เปิดและลิงของแกมีหยุดวันพระด้วยหรือ"

นิกรลั่นหัวเราะแทบแย้

"หยุดครับ เจ้าของเดิมเขาสั่งผมมา วันพระเปิดมันจำศีลไม่ยอมขึ้น และนั่งลิงก็ไม่ยอมไขเพราะถือศีล
เช่นเดียวกัน วัควายรัฐบาลยังไม่ให้ฆ่าในวันพระนี่ครับ"

ท่านเจ้าคุณฝันหัวเราะ

"อือ ขอบกลไว้ย เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพ็งได้ฟัง สัตว์เดรัจฉานรู้จักถือศีลวันพระวันเจ้า"

นิกรอธิบายต่อไป

"ก็มันจวนจะถึงกิ่งพุทธกาลแล้วนี่ครับ มนุษย์เรามีแต่ความเจริญความสวยงามแต่เพียงภายนอก
ส่วนจิตใจสกปรกโลสมไม่ได้รับการตกแต่งเลย ศาสนาก็เกือบจะไม่มีคามหมายอะไรแล้ว วัควาอารามหาหนุ่มสาว
ไปทำบุญกุศลยาก งานวันหยุดศาสนา แต่หนุ่มสาวกลับถือโอกาสไปบางปู บางแสนกัน แอบสร้างพลเมืองทั้งๆ
ที่ไม่มีเจตนาจะสร้าง เมื่อศีลธรรมของมนุษย์เสื่อมโทรมลง ศีลธรรมของพวกสัตว์เดรัจฉานก็ดีขึ้น คุณพ่อจะเห็น
ได้จากการเป็นอยู่ของพวกสัตว์ป่าที่ไม่มีการรบราฆ่าฟันกัน ไม่เบียดเบียนข่มเหงกัน ไม่เบ่งเข้าหากัน ผมว่าพุทธ-
ทำนายนคงจะถูกต้อง สัตว์ป่าจะเข้าเมือง ฟุ้งมนุษย์จะออกป่า ชาวจะไม่มีใครได้กินเพราะส่งออกนอกประเทศหมด"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โบกมือ

"พอๆ ไม่ได้ถามสักนิดอธิบายเสียเป็นคั่งเป็นแควแล้วแกก็ยังไม่ได้แปร่งฟัน ถอยออกไปห่างๆ หน่อย"

นิกรหัวเราะ

"ผมไม่ถือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายน

"ถูกแล้วแกไม่ถือแต่ฉัน همینซีฟันแก เป็นอันว่าทุกวันพระลิงของแกจะไม่ออกไขและเปิดจะไม่ขึ้น..."

"ครับ ฟรุ้งนี่ผมรับรองว่าลิงจะไขตามเดิมและเปิดก็จะส่งเสียงขึ้นตามโมงยามเช่นเดียวกับไก่"

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าช้าๆ

"ถ้าฟรุ้งนี้ลิงมันไม่ไขแกจะว่ายังไง"

"แน่...ถ้ามันไม่ไขก็หมายความว่า มันอาจไม่สบายหรือเป็นอะไรไปนะซีครับ บู้โอ้...อย่าว่าแต่ลิงเลยครับ
คุณพ่อ แม้แต่แม่ไก่มันก็ไม่ยอมออกไขทุกวัน คุณพ่อพูดกับมันดีๆ ก็แล้วกันครับ ผมเชื่อว่าฟรุ้งนี้มันคงไขแน่
พอเพลงชาติจบคุณพ่อก็คงจะได้ไขลิงหนึ่งฟอง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มออกมาได้

"แล้วเปิดล่ะ..."

"อ้อ ไม่มีปัญหาอะไรหรือครับ เมื่อลิงออกไขเปิดมันก็ต้องขึ้น เพราะสัตว์สองตัวนี้เกิดมาคู่บารมีกัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจหนักๆ

"ว่า...เสียตายจริงไว้ย ชักรำคาญเรื่องวันพระเสียแล้ว พ่อตั้งใจจะเก็บไขลิงไว้วันละใบ พ่อได้มากๆ
ก็จะวานคุณหญิงท่านทำไขเค็มไว้กินกัน เป็นการประหยัทรายจ่ายบางทีก็จะลองฟักดู"

นิกรขมวดคิ้ว่น

"คุณพ่อจะฝึกเองหรือครับ"

ท่านเจ้าคุณสะตั้งโหยง

"ให้ลิงมันฝึกไว้ย หน้อย...แกเข้าใจว่าฉันเคยฝึกไช่ได้ยังงั้นหรือ"

นิกรหัวเราะหึๆ

"อ้วนๆ อย่างคุณพ่อลองกกไช่ดูบ้างซีครับ สามสี่วันเท่านั้นเป็นตัวเลย"

"เฮ้ย" เจ้าคุณพูดเสียงหัวเราะหมุนตัวกลับพาตัวเดินไปจากที่นั่น

"คุณพ่อ คุณพ่อครับ" นิกรตะโกนเรียก

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันขวับมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"ว่าไหงวะ"

นิกรเดินเข้ามาหา

"คุณพ่ออยากได้ช้างเผือกงาดำไหมครับ ยังเป็นลูกช้างอายุได้เดือนเศษน่ารักมากทีเดียว ถ้าคุณพ่อยกได้ ผมจะเอามาขายให้หมื่นบาทเท่านั้น"

เจ้าคุณสันศิระษะ

"พอแล้ว ให้ฉันได้เห็นสรรพคุณเบ็ดและลิงของแกเสียก่อนแล้วค่อยพูดกันใหม่ เดียวนี้ฉันกำลังสงสัยเหลือเกินว่าแกอาจจะต้มฉัน"

นิกรแกลังทำหน้าตาขิงขัง

"แล้วกัน คุณพ่อพูดราวกับว่าผมเป็นคนอื่น ลูกเขยต้มพ่อตามืออย่างที่ไหนครับ ผมจะต้องไปหลอกหลวงคุณพ่อทำไมกัน อยากได้เงินผมขอคุณพ่อใช้ คุณพ่อก็ต้องให้ผมจริงไหมครับ คนอย่างผมเป็นคนมีศีลมีสัตย์ไม่ต้มใครหรือครับ"

"เออ คิดได้อย่างนี้ก็ดี"

แล้วเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็เดินกลับไปยังห้องนอนของท่าน นายจอมทะเล้นกลับเข้ามาในห้องปิดประตูลงกลอนเพื่อนนอนหลับต่อไป

วันต่อมา

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตื่นนอนแต่เช้าตรู่ในราว ๖.๐๐ น. เศษ หลังจากอาบน้ำชำระร่างกายเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวชุดใหม่แล้วท่านก็ออกมาบ้วนเบี่ยนอยู่ที่กรงลิงและกรงเบ็ดที่เฉลียงหลังตึกชั้นบน

อากาศตอนรุ่งอรุณของวันใหม่ สดชื่นเย็นสบาย ท่านเจ้าคุณแสดงการกวาดล้างซี้เบ็ดและซี้ลิงด้วยตนเองนานๆ ก็เดินเข้ามาดูนาฬิกาในห้อง

จนกระทั่ง ๗.๐๐ น. เศษ

ขณะที่ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งอยู่บนม้ายาวรอคอยเวลาลิงไช่ เจ้าแห้วก็ถือไม้กวาดและถังน้ำเดินขึ้นบันไดมาและตรงเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"มันไปทำอะไรอยู่วะอ้ายแห้ว กว่าจะขึ้นมานอนนี้ได้ตั้งโมงกว่า ซ้ำต้องล้างซี้เบ็ดและซี้ลิงเอง ลังแล้วว่าให้ขึ้นมาทำเข้าๆ"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานกระผมตื่นนอนตั้งแต่ตี ๕ ทำความสะอาดกรงลิงโท่ กรงเสือ กวาดซี้จู้จู้, อาบน้ำให้กวางให้อาหารสัตว์ รับประทานแทบจะไม่มีเวลาหายใจ" แล้วเจ้าแห้วก็มองดูนางจ้อยของนิกรซึ่งนั่งจับเจ้าอยู่ในกรง

"รับประทานดูลิงซี้ครับได้เท่า รับประทานมันทำหน้าที่เหยเกเหมือนกับจะปวดท้องไช่"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สิมตาโพลง

"งั้นเรอะ ถ้ายังงั้นวันนี้ไช่แน่ วานนี้วันพระเจ้ากรมบอว่าลิงมันถือศีลไม่ยอมไช่"

เจ้าแห้วเกือบจะหัวเราะก๊ากออกมาดังๆ

"รับประทานมีวันหยุดวันพระเหมือนกันหรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้าและลุกขึ้นยืน

"ถอยออกมาอ้ายแห้ว อย่าเข้าไปใกล้มันนัก ประเดี๋ยวมันจะราคาญไม่ยอมไซ้ เอ...จริงของเอ็งไว้ยหน้ามันแดงกล้าเหมือนกับปวดท้องไซ้ เอ็งช่วยกวาดพื้นหน่อยซี ข้าจะเข้าไปในห้องประเดี๋ยว"

เจ้าแห้วรับคำสั่ง ใช้ไม้กวาดทางมะพร้าวกวาดพื้น ท่านเจ้าคุณเดินเข้าไปในห้อง พอร่างของท่านลับตา เจ้าแห้วก็โง้งคอดขึ้นขึ้น

"อู...อู อู...อู..."

แล้วเจ้าแห้วก็ทำเป็นก้มลงมองดูเบ็ดตัวนั้น เจ้าคุณปัจจนิกฯวิ่งทะเล่กทะเล่ล่อออกมาจากห้อง ร้องถามเจ้าแห้วด้วยความตื่นเต็น

"เปิดมันขึ้นหรืออ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วหันมามองดูท่าน

"ครับผม รับประทานผมเพิ่งได้เห็นวันนี้เอง รับประทานมันตีปีกพับๆ แล้วโง้งคอดขึ้นอย่างสง่าผ่าเผย รับประทานไม่แตกต่างจากไก่อยู่เลยครับ"

ท่านเจ้าคุณตีตมือแป๊ะ ใบหน้าของท่านแดงระเรื่อด้วยความดีใจ

"วิเศษเลย เบ็ดตัวนี้อย่างน้อยค่าตัวของมันไม่ต่ำกว่าแสนบาท ถ้ามจริงๆ เกอะวะ เบ็ดขึ้นได้อย่างไก่อ็งเกิดมาเคยเห็นไหม"

เจ้าแห้วลั่นศรัทธะ

"รับประทานเพิ่งเคยเห็นนี่แหละครับ"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะก๊าก

"นี่แหละเบ็ดวิเศษ เอ็งต้องหมั่นเอาใจใส่มันให้ดีแล้วข้าจะให้รางวัลเอ็งเป็นพิเศษ ค่าเลี้ยงลิงและเบ็ดของข้าเดือนละ ๓ บาท"

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

"รับประทานไม่มากไปหรือครับ รับประทานลำบากนักไม่ต้องดีกว่า กระทบทำให้ฟรี"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้งๆ มองดูเบ็ดของท่านด้วยความชื่นชม

"อ้ายหลานชาย ชันให้ฟังอีกทีเกอะวะ"

เจ้าแห้วหน้าเหวอ กล่าวถามขึ้นทันที

"รับประทานได้เท่าพูดกับใครครับ"

"หา ข้าพูดกับเบ็ดของข้า"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"รับประทานมันเป็นหลานใต้เท้าแล้วหรือครับ"

"เออ ข้ายกย่องมันเอง มึงจะซึกเอาตะหวักตะบวยอะไรวะ ประเดี๋ยวก็จะถีบเบรียงเข้าให้หรือ"

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ มองดูเบ็ดของท่าน เจ้าแห้วพูดขึ้น

"คุณเบ็ดครับ ผมขอฝากตัวด้วยนะครับ รับประทานชันให้ผมฟังอีกทีได้ไหมครับ รับประทานเสียงของคุณเพราะจับใจเหลือเกิน"

เจ้าแห้วเปิดไม่ยอมชัน

"ว่า..." เจ้าคุณปัจจนิกฯคราง "ทำไมไม่ชันล่ะหว่า"

เจ้าแห้วว่า "รับประทานใต้เท้าคอยจ้องมองดูมันอย่างนี้มันก็ไม่กล้าชันนะซีครับ เพราะมันเป็นเบ็ดมันกลัวใต้เท้ายิ้มเยาะมันหว่ามันอวดชันประชันไก่"

ท่านเจ้าคุณเห็นฟ้องด้วย

"เออ จริงไว้ย" แล้วท่านก็ยื่นหลังให้ทรงเบ็ดบู้ยไปเจ้าแห้วให้เจรจากับเบ็ดวิเศษของท่าน

เจ้าแห้วก้มลงพูดกับเบ็ดเบาๆ

"รับประทานอย่าอายผมเลยครับ คุณเบ็ต รับประทานชั้นให้ท่านฟังหน่อย รับประทานท่านจะได้ส่งคุณไปเรียนการชกเพิ่มเติมนอกเมืองนอก ไหนครับ...ว่ายังไงนะครับให้ท่านเจ้าคุณหลับตาเสียก่อนถึงจะชั้นยังงั้นหรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ รีบหลับตาปี

"บอกอ้ายหลานชายที่ไว้วัย ข้าหลับตาแล้ว ชั้นเถอะ"

เจ้าแห้วชำเลื่องดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วชั้นเสียงเจ็ยแจ้ว

"อู...อึ...อู...อู..."

ท่านเจ้าคุณหมุ่นตัวกลับลืมตาโพลง บังเอิญเจ้าเบ็ตตีปีกพับๆ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็สะดุ้งโหยง

"ตายท่า ฎไม่ควรรจะหันมาเลย มันกำลังจะชั้นอยู่อีกแล้วเลยกระดาก ว่า...อ้ายหมอนี่ชื้ออ้ายจริงไว้วัย"

"รับประทานจริงครับ เบ็ตมันเจ็ยมตัวมันว่ามันชั้นสู้ไ้ไม่ได้ เวลาชั้นก็ไม่อยากจะให้ใครเห็นเหมือนกับคนที่ไม่มีควมสำคัญสำคัญในตัวนั้นแหละครับ รับประทานจะทำอะไรก็ต้องทำเจ็ยบๆไม่กล้าเบ่งหรือโฆษณาให้ใครรู้"

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะชอบใจ

"อือ อ้ายแห้วนี่พูดจาคมคายขึ้นมาก"

เจ้าแห้วยิ้มเอ็ยงอาย

"รับประทานผมชื้อตำราพูดของคุณหลวงวิจารย์วาทิกจมาอ่านครับ รับประทานเลยพูดคล่องขึ้น"

เจ้าแห้วทำความสะอาดใต้พื้นกรงต่อไป พอเสร็จเรียบร้อยก็ถือไม้กวาด และถึงน้ำเดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดไปข้างล่างเพราะมีงานที่จะต้องทำเกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์อีกมากมาย ถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยอย่างไรเจ้าแห้วก็ไม่ปรปากรบ่น ทั้งนี้ก็เนื่องจากเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตั้งให้เจ้าแห้วเป็นผู้ดูแลสวนสัตว์ของท่าน เจ้าแห้วมีกำไรจากอาหารสัตว์วันหนึ่งร่วมร้อยบาท เจ้าแห้วถือสุภามิต เลี้ยงสัตว์ต้องกินชื้อสัตว์จึงจะเจริญรุ่งเรือง เจ้าแห้วคิดว่าถ้าสวนสัตว์ตั้งอยู่ได้เพียงปีเดียวเขาก็สามารถชื้อรถยนต์เก๋งนั่งได้

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งสูบบุหรี่มวนใหญ่หมดไปถึง ๒ มวน พอวิหุยุบรรเลงเพลงก่อนเทียบนาฬิกา ท่านเจ้าคุณก็หันควับมามองดูลิ่งเสนของท่าน แววดตาของเจ้าคุณปัจจนิกฯ วาวโรจน์แจ่มใสเมื่อแลเห็นนางลิ่งจ้อลงปอนนอนอยู่ในรังไข่ กิริยาของท่านกระสับกระส่ายเต็มไปด้วยความหวังที่จะได้ชื้อลิ่ง

ในที่สุดท่านก็ทรุดตัวลงนั่งยองๆ หน้ากรง เอ็ยมมือเปิดประตูกรงออกสอดมือเข้าไปใต้ท้องลิ่งควานหาไข่ ท่านใดนั่นเองเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็สะดุ้งเอ็ยกทำหน้าเหยก ส่วนนางจ้อส่งเสียงร้องเจ็ยๆ กระโดดออกมาจากรังของมัน

ท่านเจ้าคุณดึงมือออกมาพิจารณาดู แล้วท่านก็ทำคอย่นหลับตาปี ในมือของท่านแทนที่จะเป็นไข่ลิ่งกลับเป็นคิงสี่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ แม้มปากแน่นรีบเช็ดมือของท่านกับขอบประตูกรงทันที

แล้วท่านก็ลุกขึ้นยืนตรงเมื่อวิหุยุบรรเลงเพลงชาติปิดสถานี่หลังจากเทียบนาฬิกาแล้ว พอจบเพลงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดก็พากันออกจากห้องนอนเดินตรงเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ว่าไงเจ้าคุณคะ" คุณหญิงวาดร้องถาม "ลิ่งของเจ้าคุณไข่หรือยังคะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หน้าจ้อย ลันคีระชะช้ำๆ

"ไม่เห็นมันไข่นี้ครับ น่ากลัวผมเสียรู้ชื้ออ้ายกรเสียแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึๆ

"ก็เบ็ตทำไมไม่ชั้นล่ะ ขณะที่ผมอาบน้ำอยู่ในห้องผมได้ยินเสียงเบ็ตของเจ้าคุณชั้นแจ้วไปเลย"

"นั่นนะซีครับ เบ็ตมันชั้นให้ผมฟังตอนโมงเช้า คุณหญิงได้ยินเบ็ตของผมชั้นหรือเปล่า"

คุณหญิงวาดช้อนยิ้มไว้ในหน้า

"ได้ยินคะ มันชั้นตั้งสองหรือสามครั้ง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มออกมาได้

"เป็นยังงั้บ้างครับ เสียงมันเหมือนไก่อูโหมครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดเสริมขึ้น

"ผมว่าเสียงมันเหมือนอ้ายแห้วมากกว่า ผมยังบอกให้คุณหญิงฟัง ซึ่งคุณหญิงก็มีความเห็นเช่นเดียวกับผมขณะที่เบ็ตมันร้องนะเจ้าแห้วอยู่ที่นี้หรือเปล่าครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้า

"อยู่ครับ"

คราวนี้คุณหญิงวาดปล่อยเท้าออกมาดังๆ เพราะทนไม่ไหว

"น่ากลัวจะเป็นโก๋อ้ายแห้ว" ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง

"โธ...ตั้งสี่หมื่นบาทเจ้าคุณซื้อไว้ได้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หน้าเสียว

"เอ...หรืออ้ายกรกับอ้ายแห้วมันร่วมมือกันต้มผม ชักสงสัยเสียแล้ว เบ็ดตัวนี้รูปลักษณะมันก็เบ็ดพะโล้เรตตีๆ นี่เอง แล้วอ้ายสิงตัวนี้ก็หอมเหงะแก่จะตายอยู่แล้ว หรือยังงั้นครับเจ้าคุณ วานนี้มันไม่ใช่อ้ายกรชี้แจงให้ฟังว่าสิงตัวนี้หยุดไซ้วันพระ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยืนทำตาปริบๆ ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ดร.ดิเรกกับพล พัชราภรณ์ และอาเสี้ยกิมหงวนก็พากันเดินขึ้นบันไดมา

สามสหายตรงเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ก๊อดมอหนึ่งป่า พวกเราจะมาดูไซ้ลิงครับ" ดร.ดิเรกกล่าวทักพ้อตาของเขา

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้มปากแน่น รอยยิ้มของสามสหายบอกให้รู้ดีว่า ท่านเสียรู้นิกกรเสียแล้ว ท่านเจ้าคุณถอนหายใจเอือกใหญ่

"ไซ้หรือยังครับ" อาเสี้ยกิม

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดเว็ด

"ไซ้กะหอกอะไรเล่า ข้าเอามือความเข้าไปใต้ท้องมันนึกว่าจะไซ้ กลับไปคว้าเอาซี่ลิงเข้าเติมเปา"

สามสหายหัวเราะครืน ทันใดนั้นเองนิกกรก็เดินออกมาจากห้องนอนของเขา เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นเข้าก็ตะโกนเรียก

"มานี่ อ้ายกร"

นายจอมทะเล้นสะดุ้งเอือก จำใจเดินเข้ามาหาพ้อตาของเขา

"เก็บไซ้เรียบร้อยแล้วหรือครับ" นิกกรถามยิ้มๆ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กระโจนพรวดเข้ามาหาลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน ยกมือคว้าหน้าอกเสื้อนิกกรเขย่า

"แกต้มฉัน..."

นิกกรแกล้งส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร

"ต้มยังงั้นครับ ทำไมคุณพ้อมาลงโทษลงทัณฑ์ผมอย่างนี้ ผมทำดีมามากไม่เห็นความดี ลิงมันไม่ใช่หรือยังงั้นกับบอกผมซี่ครับ เออะอะมาหาว่าผมหลอกเอาเงินคุณพ้อ ผมก็เสียเกียรติเท่านั้น"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หายใจถี่เร็ว

"ลิงของแกมันไซ้ที่ไหน วานนี้มันไม่ใช่แกแก้ตัวว่าเป็นวันธรรมสวนะ วานนี้มันไม่ใช่แกจะว่ายังงั้นเอาเงิน ๕๐,๐๐๐ บาทของฉันทินมาเออะ"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน นิกกรโล่งใจเมื่อแลเห็นประไพเดินขึ้นบันไดมาบนตึก เขาร้องตะโกนเรียกหล่อนลั่น ประไพวิ่งเหยาะๆ เข้ามาหาพักรักของหล่อน แล้วกระโดดเข้าปลักอกเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะ ทำไมมาย้อยุดจุดแดนฝ่าหนุผิตถุกยังงั้นพุดกับหนุซี่ จะมาทำเฮงชวยกับฝ่าหนุไม่ได้นะจะบอกให้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โกรธจนตัวสั่น

"อ้อ นี่หมายความว่าแกเห็นฝ่าตีกว่าพ้อบังเกิดเกล้ายังงั้นหรือ"

"แน่ หนุยังไม่ได้พุดสักคำ"

เจ้าคุณชบครามกรอด

"ฝ่าของแกหลอกชายลิงและเบ็ด ๒ ตัวนี้ให้พ้อ ๕๐,๐๐๐ บาท เดียวนี้อ้ายเบ็ดระยำนี่มันไม่ยอมขันและลิงเปรตตัวนี้มันก็ไม่ยอมไซ้แกจะว่ายังงั้น"

ประไพยิ้มเป็น

"โอ้...เรื่องเท่านี้คุณพ่อก็เอะอะไปได้ เปิดมันไม่ใช่ไก่อมันจะขันได้อย่างไรคะ แล้วก็ลิงมันเป็นสัตว์ที่ตั้งท้องได้เองโดยไม่ต้องมีไข่ คุณพ่อเลี้ยงมันไว้ก็ตั้งโกฏิปีมันก็ไข่ไม่ได้ คุณพ่ออยากฟังเสียงเพราะๆ ไฟจะไปหาซื้อไก่ไว้สักห้าหกตัว เท่านี้เช้าๆ มันก็ขันแซดไปหมด และเป็นอันหวังได้แน่ด้วยว่าไก่อตัวเมียจะต้องมีไข่"

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ยกมือเกาศีรษะ

"นี่แกพูดเข้าข้างพ่อแกนี่หว่า"

ประไพยิ้มอ่อนหวาน

"ไม่เข้ากับพ่อ หนูจะไปเข้ากับหมาที่ไหนล่ะคะคุณพ่อ"

นิกรทำคอย่นเอื้อมมือเขี่ยแขนเมียรักของเขา

"หนักไปหน่อยที่รัก ควรจะเอาเทวดามาเปรียบกับพ่อมากกว่า เปรียบกับหมาไม่น่าฟังเลย"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะชอบใจไปตามกัน เจ้าคุณปัจจุบันฯ ทำตาเขียวกับนิกร

"เอาเงิน ๔๐,๐๐๐ บาทของข้าคืนมาเสียดีๆ ถ้าไม่คืนฉันจะให้ตำรวจเขาจัดการกับแกให้ฐานล่อลวงฉัน"

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ย

"อ้อยเข้าปากช่างแล้วอย่าไปจัดเลยครับ คุณพ่อไปแจ้งความผมก็ยอมติดคุก ใครๆ เขาก็ติฉินนินทาคุณพ่อเอง พ่อตาเอาลูกเขยเข้าตงระวางมีเยี่ยงอย่างที่ไหน ติดคุกผมก็ไม่กลัว เดียวนี้ ทางเรือนจำเราปรับปรุงกิจการใหม่แล้ว มีวิทยุให้นักโทษฟัง มีหนังสือพิมพ์ให้อ่าน มีหนังให้ดูน่าติดตามออกจะตายไป อาหารการกินก็ได้ชื่อว่าปรับปรุงใหม่ มีกินโต๊ะจีนทุกเย็น อาหารเช้ากาแฟไข่ดาวหมูแฮม อาหารกลางวันก็ล้วนแต่หมูเห็ดเป็ดไก่ แล้วยังมีอาหารว่าง อาหารค่ำ ต่อไปประชาชนคงจะหาเรื่องติดตงระวางกันเรื่อยๆ เพราะในคุกมีความสุขกว่าข้างนอก"

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ตวาดแว๊ด

"อย่าพูดกลบเกลื่อนไฉฉฉ จะคืนเงินหรือไม่คืน"

"โน.เค." นิกรพูดหน้าตาเฉย "เงินสี่หมื่นผมจะซื้อแหวนเพชรให้ประไพสักสองหมื่น"

ประไพกอดคอนิกรด้วยความดีใจ

"มันต้องยั้งฉัน เราพี่เมียกันโง่งมาได้ก็ต้องแบ่งกัน ้วย...ดีใจจริง กรของไฟโง่งง่นนำรักอะไรอย่างนี้ ไฟเองเพียรขอเงินคุณพ่อ ๕๐,๐๐๐ บาท จะซื้อรถยนต์สี่ล้อคันหนึ่งผลัดวันประกันพรุ่งซะเรื่อย กรขา...ประเดียวกไปหัวเม็ดกันนะคะ บุกล่าเพ็งให้ราบเลย"

ครั้นแล้ว ประไพก็จูมือนิกรกลับไปห้องนอนของหล่อน เจ้าคุณปัจจุบันฯ ทรวดตัวนั่งเหยียดเท้าบนพื้นเฉลียงหลังตึก แล้วท่านก็ร้องไห้ยกมือเช็ดน้ำตาเจ็บใจที่ท่านเสียรู้ลูกเขยของท่าน

จบบริบูรณ์